

DCERA HVEZD

MICHAELA BURDOVÁ

DCERA HVĚZD

Michaela Burdová

DCERA HVĚZD
Michaela Burdová

Text © 2019, Michaela Burdová

Grafická úprava a sazba © 2019, Lukáš Vik

Obálka © 2019, Klika

1. vydání © 2019, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-268-1 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-269-8 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Dcera hvězd

Pohled' na ni
Na tu Válečnici noci
Ta hřívá samý stříbra vlas
A oči jako hvězdy padlé
Ty, jejichž moc nikdy nevychladne
Volá ji noční hlas

Srdce jako kus ledu
Ač v duši vykouzlí něhu
Kdo zaslouží ten cit
Ona smrt hříšným rozdává
V nocích silou vyhrává
S nadějí ve svůj lid

Pohled' na ni
Na tu Válečnici noci
Tíhu samoty musí nést
Bohyní ze třpytu stvořena
Moc do duše vložena
Ona, ta Dcera hvězd.

Část I.

Procitnutí

Bliží se konec.

Prolomili Třetí bránu.

Můj lid se topí ve vlastní krvi... Slyším jejich křik. Ten nářek smrti mě bude provázet až za hranice tohoto světa. Ponesu si jej s sebou jako připomínku svého selhání, jako připomínku toho, že si nezasloužím klid.

Naše obrana padla.

Pronikli do paláce. Nebude to trvat dlouho. Snažím se ovládnout třas, aby ten, komu se tento dopis dostane do rukou, věděl, kdo zapříčinil pád Yldaranu. Nebyli to groni, ani bohové, kteří nás ztratili. Byla to má pýcha, stejně jako její.

Zvolila jsem ctít synovo rozhodnutí a zachovat svou věrnost spravedlnosti, ačkoli to znamenalo odmítnout žádost Válečnice noci a riskovat tím její hněv. V hloubi svého srdce však vím, že za tím rozhodnutím nestála pouze má touha dostát spravedlnosti. Především to bylo mé pyšné přesvědčení, že Yldaran je dosti silný, aby se obešel bez pomoci Dcer hvězd.

A teď mé město hoří. Nářky nevinných zanikají ve vítězném ryku zrůd a v lomozu bortících se domů, věží, hradeb a zdí.

Na svou obranu však mohu povědět, že v poslední chvíli jsem přemohla svou pýchu. Volala jsem a prosila, žadonila jsem o pomoc velectěné Válečnice noci, vykřikovala jsem své omluvy, ale darkýly jsou bytosti hrdé. Ač jim v žilách koluje čest a ochrana míru je jejich údělem, odpuštění nemají v povaze. Stejně jako soucit. Cizí jsou jim i všechny emoce, jež jsou pro naši lidskou rasu tolik zásadní. Nemohou však za svou podstatu. Bohyně noci je stvořila k naší ochraně, ale jejich

hlavním rysem mělo být od samého počátku zabíjení. A tak se staly objektem chvalozpěvů stejně jako postrachem, staly se postavami z legend a pověr a jejich jméno rozechvělo i toho největšího válečníka. Prý mají místo srdce pulsující chumel temnoty. Svou vůlí předčí všechny nekromanty a stejně jako ukládají živé do hrobů, tak mrtvé z nich vytažují. Nevěřím všem pověrám. Zнала jsem jednu z nich a v jejích očích jsem viděla naději. Naději, jež mohla dnes zachránit mé město.

Měla jsem jí to brnění dát. Měla jsem syna přesvědčit. Ale on věděl, co přijde. Věděl, že se staneme oběťmi Války bohů, jež nás spálí na popel. A ani Válečnice noci nás nezachrání.

*Psáno 8. dne půlměsíce Ár-Ran, 1443, Čtvrtý věk
Z Posledního svitku královny Samety
panovnice Yldaranu z Velké říše Spojených království*

Prolog

Smrt mu byla v patách. Každou chvíli zakopával. Ohlédl se. Spadl mu kámen ze srdce, když zjistil, že je sám. Na malý okamžik si dovil zastavit a vydýchat se. Ledový vzduch ho pátil v hrdle a pronikal až do plic. Rozkašlal se, kolena se mu chvěla. Vtom si uvědomil to plíživé ticho. Hvozd se ani nepohnul. Soran měl pocit, že se nekývne ani větvička, ačkoli ještě před pár vteřinami po něm stromy natahovaly větve a šlahouny, strkaly mu kořeny pod nohy a shazovaly sníh na hlavu. Opravdu, stromy obžily a pak zkameněly.

Celý se roztrásl. Pokoušel se o něho panický záchvat, a tak se snažil zapojit rozum a vymyslet, co dál. To ticho je zlé znamení, určitě jsou blízko. Možná přímo za támhle tím svahem. Nezbyvá mu než utíkat. Jenže tyhle končiny neznal a netušil, jak se z nich dostat.

Stejně se dal do běhu. Před očima si udržoval obraz své milované Adelin a myšlenku na to, že až se vrátí, konečně ji osloví. Příliš dlouho ji pozoroval a chodil kolem horké kaše, příliš dlouho měl strach a teď... Teď je možná pozdě.

Ne, nesmí si dovolit takové úvahy. Zvládne to, jenom tak se nevzdá. Toužil po životě tak strašně moc, až se mu chtělo plakat. Kašlal na to, že je z něho dospělý muž. Když na to přijde, bude brečet a prosit o život jako dítě.

Sníh byl mokrá a těžký a s každým krokem se Soranovi bořily nohy. Byl stále vyčerpanější. Na dohled nic než čer-

né stromy a mlha. Soran ji toužil roztrhat a prohlédnout na konec svého zoufalství.

Sbíhal teď ze stráně, ale byla příliš strmá. Sklouzl dolů po zadku. Sníh se mu dostal pod halenu i kalhoty, studil a štípal a Sorana přepadla zimnice. Snažil se ho vyklepat a chtěl přidat do běhu, aby se co nejvíce zahřál, ale když přeskočil padlý kmen, zarazil se.

Stál nohama v rozbředlé krvavé kaši. O kus dál leželo bezhlavé tělo.

Svět se s ním zatočil a on málem upadl. Obsah žaludku vylétl ven dřív, než se mu stihlo udělat skutečně zle. Odvrávorál pryč z té rudé spoušti a pokoušel se popadnout dech. Málem přitom zakopl o useknutou hlavu, která se válela opodál. Měla černé rozježené vlasy. Patřila mladému muži. Zahlédl vytřeštěné mrtvé bulvy a roztřepené rudé okraje krku v místech, kde se mělo napojovat tělo. Musí pryč. Musí honem pryč.

Utíkal, docházely mu síly. Nemohl tu hrůzu dostat z mysli, zela mu před očima jako propast. Obnažené hrdlo, červené maso, krev, všude samá krev, přímo zářivá uprostřed bílé masky nevinnosti.

Vtom ho něco srazilo na zem. Zařval, ale pusou mu zapala studená ruka. Byl to jeden z těch kluků. V očích měl stejný dusivý strach, jaký pociťoval Soran. Kluk na něj sykl, seskočil z něho a odtáhl ho mezi kořeny tlustého dubu. Oba dýchali tak hlasitě, jako by se jim dostávalo posledních doušek vzduchu.

„Byl přímo za mnou,“ sípal mladík, mohl být stejně starý jako Soran. Vlasy měl na levém spánku splepené krví a od ní zamazanou pŭlku obličeje. Klepal se. Soran už ani nevnímal, že i on sám se klepe. Zima a chlad jim pronikaly do kostí, kůže pálila a Soran si uvědomil, že už hodnou chvíli necítí konečky prstů. Krčili se vedle sebe a modlili se k bohům, kteří je stejně neslyšeli.

„Byl tam,“ mumlal chlapec. „Skoro mě dostal.“

„Tady nás najde.“

„Ticho.“

Soran zmlkl a pak to zaslechl.

Kroky ve sněhu.

Byly velmi tiché. Neubráníl se a musel se podívat. Jen maličko nakoukl a ihned toho zalitoval. Byl to jeden z nich. Teď se cítil ještě hůř. Gron se vynořil z mlhy, tělo jako skála měl dvakrát větší než lidský muž, rezavé vlasy bijící do očí a ty obrovské do stran se stáčející rohy. Přes rameno si opíral kyj a u pasu nešla přehlédnout blyštivá šavle. Rozhlížel se. Kráčel pomalu a ostražitě. Věděl, že jeho kořist je na dosah.

Soran se tiskl zády ke kmeni a zatoužil s ním srůst. Takhle se cítí lovná zvěř, napadlo ho. Jestli tohle přežiju, už nikdy nepůjdu na lov.

Mladík vedle něho se kousal do zaťaté pěsti. Oči měl vyvalené jako vyděšená srna. Soran cítil, že ten kluk panikaří. Položil mu dlaň na rameno.

„Jak se jmenuješ?“ šeptl.

Mladík musel několikrát polknout, než odpověděl:
„Taro. Měl jsi pravdu.“

„V čem?“

„Najde nás tady.“

„Ne, spletl jsem se. Nenajde nás.“

Taro zavrtěl hlavou. „Ale jo. Najde. Musíme pryč...
Hned. *Musíme pryč.*“

„Teď nemůžeme.“

„Když budu utíkat, mám šanci. Jsem dobrej běžec.
Nemůžu tady sedět.“

„To ne, poslouchej mě! Musíme být potichu a ani se nepohnout a on odtáhne.“

„Ne. Nemůžu tady sedět.“

„Musíš-“

Taro se najednou vyřítil vpřed jako uragán. Soran po něm chňapl, ale bylo pozdě. Taro utíkal, až mu sníh létal za patami. Byl rychlý. Soranovi připadalo, že mu za chvíli zmizí z dohledu a skoro se zaradoval. Než uslyšel to křupání.

Sníh vrzal přímo vedle jeho hlavy. Ty těžké kroky byly jako předzvěst smrti. Gron prošel kolem Soranova stromu bez velkého spěchu. Soran sledoval, jak vytahuje nůž a vzápětí ho vrhá před sebe. Ostří Tara minulo o milimetr. Druhý nůž ho zasáhl mezi lopatky.

Soran si přitiskl dlaně na ústa. Pevně semkl víčka, nechtěl to vidět. Zároveň se modlil, aby ho gron neodhalil. Ale gron šel dál, aniž by se ohlédl, přímo ke své kořisti. Když byl dost daleko, odhodlal se Soran přelézt na dru-

hou stranu dubu. Teď nebo nikdy. Naposled se podíval na Tara. Ještě se hýbal. Snažil se odplazit. Gron do něho kopl špičkou boty a převalil ho na záda. Soran se odvrátil právě ve chvíli, kdy gron zvedl šavli a setnul Tarovi hlavu.

Soran utíkal a poprvé pocítil vděčnost k mlze, která ho před gronem skryla. Nesměl ale polevit, dobře věděl, že tahle stvůra tady není sama. Zjistil, že mu tečou slzy teprve tehdy, když mu zamrzly na obličejí. Stále viděl Tarovy velké srnčí oči.

Náhle upadl. Událo se to tak rychle, že se jeho unavený mozek nestíhal vzpamatovat. Ležel tváří v té studené hmotě, plival sníh a nemohl se pohnout. Pomalu si uvědomoval, že má paže svázané u těla. Škrábe ho provaz, ale nohy má volné. Vydrápal se na kolena, ale provaz sebou trhnul a Soran letěl vzad a narazil hlavou o zem. Zatmělo se mu před očima, srdce mu však bušilo jako šílené. Uviděl nad sebou rozestřený obličej. Nepatřil člověku. Ty zapadlé černé oči se smaragdovými duhovkami zející v šedé lebce, vystouplé obočí a hranatá brada. Šklebící se rty plné špičatých zubů. A ty černé ďáblový rohy.

Nebyl to ten samý gron, co zabil Tara. Tenhle měl dlouhé tmavorudé vlasy. Soran vykřikl a začal sebou zběsile škubat, vzlykal a supěl, ale provazy nepovolily. Spatřil obrovský meč a vnitřnosti se mu roztekly. „Ne! Prosím! Prosím!“ Čepel byla zamazaná od cizí krve a Soranovi se z té hrůzy takřka zastavilo srdce. Ještě stačil vykřiknout, než mu gron sřal hlavu.

Thargos chvíli počkal, až vyteče dost krve, potom hodil hlavu toho červa do pytle k ostatním. Nechtěl si zamazat nové kalhoty, lidi vždycky strašně moc krváceli. Zimní Hon měl rád, bývala to dobrá zábava, i když mu to rok od roku začínalo připadat slabší a slabší. Člověk se dal lehkou zabít, a proto byl příliš snadnou kořistí. To Thargose nudilo. Jenže co jiného použít? Člověk byl zkrátka nejdostupnější úlovek.

Aspoň hodlal dostat své tradici a zvítězit již počtvrté za sebou. Pokud si dobře všiml a dobře počítal, tak Atoras ulovil dvě hlavy a Thargos teď dostal třetí, takže zbývala poslední. Tu měl ale na mušce Wron, remíza tedy nehrozila. Thargos měl vítězství zkrátka v kapse.

Vracel se na start. Les se mohl jevit jako bludiště, pokud jste ho dobře neznali. Thargos se řídil svou tajnou stezkou pěti dubů, ty rostly směrem na jih ve zhruba půlmílovém rozestupu a vyznačovaly se nejen vystouplými kořeny, ale i maličkou značkou, kterou jim Thargos vyryl do kůry.

Od doby, kdy Velká bouře bohů zpusťovala celou zemi a svět získali groni, podmanili si i lidské plemeno. Všechna království padla a místo nich vyrostly pevnosti a sídla Pánů. Lidi byli potrestaní za svou pýchu a nyní se z nich jako z podřadného národa stali otroci.

Na dohled zářila mýtina. Panoval mlhavý den, ale ten sních bil do očí. Vypadal jako třpytivá deka, neposkvřená, až na čůrky krve, které se táhly k pasece. Thargos totiž nedorazil první, předběhl ho Wron. Není se čemu

divit, když odvedl nejmíň práce. Stál u cílového kamene a u nohou mu ležel pytel s jednou hlavou. Krev prosakovala a tvořila ve sněhu purpurovou kaluž.

„Doufám, že ti bráška letos nakopal zadek, Thargosi,“ zvolal Wron s protivným úšklebkem na rtech. Thargos neměl rád ani jednoho z nich.

„Vsadil bys na to krk?“ odpověděl a trochu tím Wrona zpražil. „To jsem si myslel.“

„Doufat snad můžu.“

„A k čemu ti to je? Když je vítěz každý rok stejný. Já být tebou, už si zvyknu.“

„Nebud' tak domýšlivý, Thargosi,“ ozval se Zab, jeden z Pánů gronů. Stál hrdě vzpřímený vedle svého karnyra, bradu zvedal vysoko jako král a obrovité paže měl založené na hrudi. Nosil jednoduchý ale účelný kyrys s dlouhými ostny na ramenou a u pasu mu visely dvě šavle. Pyšnil se nejmohutnějšími rohy ze všech Pánů a rád si je pomalovával symboly, jež měly znázorňovat jeho postavení a zároveň být výstrahou pro nepřátele i přátele. Thargos zachytil jeho provokativní pohled a odvrátil se před úšklebkem, který následoval. O Zabovi bylo známo, že nikdy nebyl poražen v boji. Přezdíváný Osvoboditel: ten, jenž vyvedl groní národ z otroctví.

Přítomni byli všichni Páni, až na Tronoxe. Jelikož se Honu účastnili pouze synové Pánů a Tronox o svého syna přišel, nikdy na Hon nejezdil. Atoras a Wron byli synové Pána horských jezer Dwara. Mezi jeho nezaměnitelné

poznávací znamení patřily jeho rohy – jeden z nich měl totiž v půlce uříznutý.

Zab, Pán Černých lesů, byl Thargosovým otcem. A jediný, kdo o potomstvo nikdy nestál, protože nehodlal mít na krku žádnýho *ukňučenyho parchanta*, byl Pán Merod. Přesto se Honů rád účastnil, nemohl by si totiž nechat ujít šanci sledovat utrpení toho *lidskýho lejna*, jak lidi s oblibou nazýval.

Dwar a Merod vyčkávali v sedlech svých karnyrů, mohutných zvířat s opancéřovanou kůží, ostnatou koulí na konci ocasu a velkým rohem uprostřed čela. Měli krátký silný krk a železná ohlávka byla napojená na náhubek. Sežrali by totiž i vlastního pána, kdyby se jim naskytla příležitost.

„Moje zvíře už je neklidný,“ postěžoval si Merod. Měl holou lebku a nadočnicové oblouky propíchané cvoky a zlatými kroužky. Levou nohu měl dřevěnou, nijak ale nesrážela jeho sebejistotu ani mu neubírala sílu v boji. Jeho karnyr neklidně přežvykoval udidlo, frkal a pohazoval hlavou. „Letos jste si dali pěkně na čas. Že by vás ti človíčkové tolik zmohli?“

„Vážně se nechtěli nechat zabít, to se musí říct,“ opáčil Wron. „Zdrhali, co jim nohy stačili, hlavně ten jeden. Snad se ani nezastavil. Zmizel mi dřív, než jsem se stačil rozkoukat.“

„Toho jsem dostal já,“ naparoval se Thargos a postavil se vedle Wrona. Po očku přitom pohlédl na otce, ale ten

vyhlížel posledního lovce. Atoras konečně dorazil na mýtinu a vztekle mrsknul pytlem k cílovému kameni.

„Ten parchant to zase vyhrál.“

Thargos blýskl úsměvem a Merod seskočil z karnyra, aby překontroloval hlavy. „Je to tak. Vítězný pohár získává Thargos, kéž Satar políbí jeho meč!“

Thargos si převzal svůj čtvrtý zlatý roh a zastrčil ho do vaku připevněném k sedlu jeho karnyra. Každý byl uvázaný v jiné části mýtiny, protože samci měli tendenci se vzájemně napadat.

„Myslím, že letos jsme vám vybrali dobrou kořist,“ mínil Zab. Thargosovi se chtělo protestovat, ale předběhl ho Atoras.

„Ať silní nebo slabí, jedno mají tihle červi všichni společný. Při pohledu do tváře smrti se pochčijí a škemraj u toho jak ženský. Jeden na mě dokonce vytáhnul to, že má doma malý zmetky. Snažil se mě obměkčit, ale hra je hra. Těžko jim to vysvětlíš,“ zachechtal se.

„Jo,“ řehtal se Wron. „Nějak to nechtěj pochopit.“

„Hm,“ zamručel pobaveně Merod ohýbajíc se nad jedním z pytlů. „Jsi ty ale necitelný parchant, Zabe. Dobrá kořist, jo?“ sáhl do pytle a vytáhl rusovlasou hlavu. Ukázal ji Zabovi a zachechtal se. Thargosovi se v první vteřině málem zastavilo srdce.

Ta hlava patřila ženě.

Podlomila se mu kolena a měl co dělat, aby se nezapo-tácel. Podařilo se mu však udržet kamennou tvář. Pohled,

který ale vrhl po otci, byl plný odporu. Zab se mu vysmál do obličeje.

„Bylo na čase hru trochu zpestřit,“ obrátil se k Merodovi. „Překvapený?“

Merod se zasmál a hodil hlavu zpátky do pytle. Thargosovi pořád bušilo srdce. Ty vlasy a tvář... tolik se podobala Keliah.

„Já teda překvapenej byl,“ ozval se Wron. „Je to totiž *moje* hlava, abyste věděli. Ženskou jsem tam teda vopravdu nečekal, ale v závěru... je v tom rozdíl?“

Atoras si pohrdavě odfrkl: „Ženská je snadná kořist. Jedna hlava a ještě nějaký coury? Měl by ses hanbit, bratříčku.“

„Trhni si.“

„Jste příliš mladí a hloupí,“ prskl na ně Merod, hodil jim pytle a vyšvihl se zpátky do sedla. „Žena je ten nejproradnější tvor, s jakým se můžete setkat. *Nikdy* ji nepodceňujte.“

Wron zakoulel očima a štouchl do bratra loktem. „To už zase naráží na ty svoje válečnice noci...“

Dwar ho okamžitě okřikl: „Neposmívej se svému Pánovi!“

Merod ale mávl rukou. „Škoda, že jste byli jenom mrňaví červi, když jsem tehdy před lety jedný po druhý rval srdce z hrudi. Stačilo by, abyste zkřížili meč s jedinou z nich, a Thargos by dnes neměl s kým soupeřit.“

Oba mlčeli, ačkoli Thargos si byl jistý, že mají na jazyku další uštěpačné poznámky. Merod se bez dalších

slov i jakéhokoli pozdravu rozjel pryč, zatímco Dwar se Zabem si ještě vyměnili pár vět. Jenže Dwar už začínal být nevrlý, čekala je dlouhá cesta a on ze všeho nejvíc nensnášel nepohodlí. Nakonec poněkud otráveně pochválil oba své syny za dobře odvedenou práci, strojeně ocenil i Thargose, rozloučil se se Zabem a společně se syny vyrazili k domovu. Hon se konal každý rok na území jednoho z Pánů a letos vyšla řada na Zaba.

Jakmile Thargos se Zabem vyjeli z lesního podrostu a dostali se na ušlapanou cestu, rozhostilo se ticho. Ozývalo se pouze pravidelné dusání tlap. Zab seděl vzpřímený a tvář nastavoval mrazivému větru. Mhouřil přitom oči, a tak se mu pod nimi a na čele tvořily hluboké rýhy vrásek. Nebýt jich a jizev, které mu hyzdily levou čelist a bradu, stále by vypadal mladě. Thargose pohled na otce pátil jako rozžhavené železo. Vřela v něm krev a zlost se mu valila do hlavy. Musel se několikrát nadechnout, aby se ovládl.

„Myslíš si, že to bylo vtipné,“ zavrčel a vynaložil přitom velkou námahu, aby to znělo klidně. Zab se na něho líně podíval.

„Co máš na mysli, synu?“

„Ale no tak, otče. Dneska už mám her po krk.“

Zab se zakřenil, až odhalil ulomený přední špičák. Uchechtl se, a když viděl Thargosův výraz, zakoulel očima. „Snad z toho zase neuděláš drama.“

Thargos polkl vztek. „Myslel jsem...“

„Myslel sis, že je to *ona*, co? Že jsem ji tam předhodil a nechal vás, abyste ji ulovili.“

„Tohle bylo naposledy,“ zavrčel Thargos a Zab po něm šlehl hněvivým pohledem:

„Naposledy?! Odkdy tady rozdáváš rozkazy, spratku? Já jsem tvůj pán a *já* budu poroučet *tobě!*“

„Nenechám ze sebe dělat hlupáka!“

„Hlupáka ze sebe děláš jenom ty sám! Tohle byla ná-zorná ukázka! Úlek z toho, že to byla *její* hlava, tě málem dostal na kolena! Jsi slaboch! Obyčejný budižkničemu! Za chvíli klesneš tak hluboko, že se budeš chtít mazlit i s tou lidskou verbeží!“

„To nikdy.“

„Pcha!“ Zab se zasmál a pak si odplivl. Spodní ret měl rozštíplý a ten se teď zvlínil do zhnusené grimasy: „Jsi stej-ná pakáž jako Tronoxův spratek. Tronox by měl oslavovat, že se nemusí dál dívat na slabošskej ksicht toho svýho parchanta, namísto truchlení po dědici, který by jeho rod jenom zostudil. Občas si přeju, aby mě potkalo stejný štěstí.“ Pobídl karnyra a tryskem se rozjel vstříc svému panství, mocné pevnosti O'Xaron.

Pach toho démona ho vytrhl ze spánku. Plížil se mezi stromy dvě míle daleko. Byl opatrný, silný a chytrý, možná ze Druhých pekelných dveří, možná dokonce ze Třetích. Ten pach muže donutil vydat se dolů, mezi vířící život. Vysoké stromy nad ním splétaly síť ze svých černých větví a v křoviskách blikala svítivá očka lesních tvorů. Jakmile ho však poznali, zmizeli stejně rychle, jako se objevili.

Našlapoval zlehka malými krůčky, aby dělal co nejmenší hluk. Tma ho úzkostlivě objímala, dýchala mu na krk ledovým dechem, a pokoušela se ho pozřít. Byl na ni však zvyklý, vyrostl v tmách černých dolů a mrazivého podzemí, v kobkách, které měly být sídlem, v žáru lávy, jež vybředala přímo z pekel.

Z dálky zaslechl hluk. Byl to lidský smích, hlahol prolínajících se hlasů, dokonce i zpěv. Scházel teď mírný svah a jen díky svým očím nezakopl, neboť viděl obrysy noční krajiny, šedavé a matné, přesto zřetelné. Nehledě na to, že každý kousíček lesa mohl popsat z paměti. Na dohled spatřil mihotavé světélko ohně. Stromy řídly. Víška ležela hned za nimi. Pach démona zesílil. Byl blízko.

Zastavil se a nasál vzduch. Studený severní vítr sem přivál sněhové vločky, které ho teď pohladily po tváři. Ucítil veverku schoulenou v dutině stromu. V nedaleké noře spal zajíc. Necelou míli na východ požírala malá skupinka saudrů kančí zdechlinu. Pod zamrzlou půdou dřív

mali zemní červi. Démonův pach ho znenadání obestřel ze všech stran. Byl na dosah. Schovával se. Číhal.

Všechno přerušil pronikavý smích.

Muž strnul a zaostřil zrak.

Mezi stromy se hýbaly dvě tmavé postavy. Dvě mladé ženy se chichotaly, držely se za ruce a klopýtaly sněhem, který hlasitě křupal.

„Pssst,“ okřikla jedna druhou, a pak se opět zahihňaly. Baculatá dívka si náhle nadzvedla hnědou sukni a dřepala si na bobek. „Už jsem vážně myslela, že se počůrám.“

Druhá nad ní stála a neustále se ohlížela na všechny strany. Chichotala se, ale on vycítil její nervozitu. „Tak dělej,“ špitla ke své společnici. „Snad nemáš strach,“ ušklíbala se baculka, vstala a upravila si sukni.

„No, vzhledem k tomu, že dneska zhruba někde v těchto lesích naši muži ulovili tu stvůru, tak... jo, docela mám.“

Dívka v hnědé sukni se uchechtla. „Vždyť už jdeme. Měli bychom takové oslavy dělat častěji. Ne jednou za sto let. Spíš každý týden! Nemyslíš?“

„Zítra, až vyprchá všechno to pivo, tě tahle nálada přejde. Nezapomeň, že slavíme jenom proto, že se nám podařilo dostat tu bestii.“

„Zázrak,“ ušklíbala se dívka a škytla. „Forten mě požádal o ruku.“

„Cože?“

„No vážně, budu se vdávat!“

„A to mi říkáš jenom tak, zrovna teď?“

„Nějak to ze mě vypadlo,“ škytla dívka a vtom démon vyrazil.

Ta v hnědé sukni zaječela. Stvůra srazila její společnici na zem. Dívka řvala, kopala nohama, až náhle umlkla. Démon zvedl žabí hlavu a vycenil tesáky. Druhá dívka se dala na útěk, ale on jí skočil do cesty a nahrbil záda. Lepkavou kůži měl pokrytou velkými, mokvajícími vředy. Muž ho okamžitě poznal. Bagaldon, démon z Druhých pekelných dveří. Ty vředy byly napuštěné kyselinou a velmi často a rády praskaly.

Muž vyrazil ze tmy, strhl dívku stranou a postavil se přímo proti bagaldonovi. Ten zasyčel, roztáhl širokou tlamu a zakoulel velkýma očima na vrcholu ploské lebky.

„*Stůj*,“ pronesl muž rozkazem v jazyce Stvoření. Cítil, jak *vliv* působí, ale ještě to nebylo dost. Démon pořád výhružně syčel.

Muž vytáhl bič a práskl.

Démon se příkrčil a o krok se stáhnul.

Bič práskl znovu. „*Víš, kdo jsem! Tvá vůle nyní náleží mně.*“

Bagaldon zakňučel. *Vliv* zapůsobil. Muž cítil, jak se mu moc rozlévá celým tělem jako blahodárné, brnivé teplo, jako balzám, který ho zvláčňuje a zároveň ho činí neporazitelným.

Démon si lehnul na břicho a pokorně před svým pánem sklonil hlavu. Přitom kňoural a funěl, div se neplazil. Dívka se vyškrábala ze země a s hrůzou utíkala zpátky k vesnici. Muž se sklonil nad její přítelkyní. Ležela na

zádech s rozhozenýma rukama, jako by se ho chystala obejmout, a sníh pod jejím tělem nasákl krví. V hrdle jí zela černá díra, odhalovala maso a hlava sotva držela na jeho zbytcích.

Tasil meč, který nosil na zádech, přistoupil k balgadonovi a ten si nechal s oddaností probodnout srdce.

Opustil obě mrtvoly, jak jsou, a vrátil se do své skrýše v troskách hradu na kopci. Brzy se sem seběhnou všichni z vesnice, rozjaření alkoholem a povzbuzení nedávným vítězstvím by proti nepříteli jistě vyrazili. Ovšem on si byl jistý, že nahoru do zříceniny nepůjdou, leda ti nejopilejší z nich. Jeho pověst zde byla tolik strašidelná, že si tam nahoru netroufne vylézt ani ten nejodvážnější. Říkali mu *Ranak Sal Him*, ten, kdo vystoupil z pekla, nebo také *Inak Him*, vražedný ochránce. Věděli o něm a báli se ho, ale zároveň všichni tušili, že od té doby, co se usadil v troskách nad jejich vesnicí, démoni a netvoři jsou míň troufalí a víc se drží stranou.

Jak stoupal do kopce a přibližoval se k ruinám, jeho muka sílila. Větve řídly, až nad sebou spatřil hvězdnou oblohu, a do tváře ho udeřila vzpomínka, jež v něm probudila žal. *Hvězdy*. Kdy bude moct zapomenout? Ani dvě desítky let nestačily k tomu, aby si ze srdce vyrval ten cit. Už léta podstupoval utrpení, která mu způsobovaly místní ruiny. On přitom doufal, že ho to rozerve natolik, až mu nakonec nezbude žádný žal. Pouze fyzická bolest, která mu naplní mysl a zažene všechny vzpomínky. Protože

v místních ruinách stále působily pozůstatky ochrany boha Árse, která se ho odtud snažila vyhnat.

Ta odpudivá síla mu tlačila na mozek každický den. Přesto se s ní sžil a naučil se ji pohřbívat hluboko do své mysli tak, aby ji necítil. Udělala ho odolnějším, místo aby ho rozerval, jelikož díky ní zjistil, kolik sil v něm ještě zbývá, a co všechno dokáže ustát.

Prošel pod kamenným obloukem, který kdysi dávno svíral mohutnou bránu, překročil známé sutiny a scházel cestičkou hloub mezi rozvaliny, které bývaly velkolepými zdmi, komnatami a prosluněnými chodbami. Nenáviděl tohle místo, stejně jako k němu cítil vděčnost.

Další vzpomínka.

Nebýt Ynaky, nikdy by tu nenašel útočiště a jeho hlava by teď možná zdobila zeď velké síně pána yrloků. Yrlokové byli druhou vládnoucí rasou, nejmocnější démoni ze Čtvrtých pekelných dveří.

Občas se mu po Ynace zastesklo. Zřejmě proto, že již tolik let s nikým nepromluvil. Občas míval dny, kdy si byl jistý, že dnes to přijde, že dnes zešílí a zrodí se z něho monstrum. Nestalo se to. A tak dál přežíval, bloumal lesy, které znal nazpaměť, a pozoroval místní lidi, zkoumal jejich životy a nechal se unášet jejich příběhy.

Právě v tu chvíli, když ulehal mezi kožešiny v rohu polorozpadlé síně a současně přemítal nad svým životem, došel k onomu rozhodnutí. Nevěřil sice, že se stal zapomenutým, protože jeho nepřítel nikdy nezapomínal, ale jistě se stal dostatečně neviditelným, aby mohl svůj úkryt

na pár dní opustit. Znovu spatří svět, tedy aspoň to, co z něho po Ztracené válce zbylo. Jeho plíce ochutnají čerstvý vzduch, a znovu bude moci promluvit na jiného tvora než na démona.

Nevěděl, zda může Ynaku nazvat přítelem. Spíš byla jediná, kdo přežil z těch, které znal a které si pamatoval. Jediná, kdo věděl o jeho pravé podstatě a neděsil se. A pomohla mu. Postarala se o něho, když byl v opravdové nouzi.

Zavřel oči. Oheň praskal. Zachumlaný v kožešinách a skrytý za kamennými zdmi štiplavý mráz ani necítil. Necítil nic z přítomnosti. Jeho mysl pohltila vzpomínka. Tentokrát to nebyly hvězdy.

V duchu se přenesl zpátky do minulosti...

Za okny zuřil liják. První podzimní déšť, který měnil zem v bahno a zaléváním nešetřil nikoho. Seděl s lokty opřenými o stůl a naslouchal tichému bubnování zvenku. Ve světnici bylo šero a na stole svítila jediná svíce. Z vlasů mu kapala voda, a tak si je znovu vytřepal rukama. Ynaka k němu stála zády a čistila houby.

Byla tu dobře schovaná. Obyčejná dřevěná chaloupka uprostřed divočiny. Daleko od slídívého zraku gronů i yrloků. Ze zranění i horečky se dávno uzdravil a to jen díky ní. Netušil, proč se sem vracel. Posledně se rozloučili s vědomím, že se možná už nikdy nesetkají. Nebylo to nijak dojemné, vlastně se divil už tomu, že mu vůbec pomohla. Ale i ona se nejspíš cítila osamělá. Samota dokáže změ-

nit každého. Zvlášť ty, kteří jsou obdařeni dlouhověkostí. Zavrtá se hluboko do duše a každý den kousíček ukusuje.

„Narazil jsem na další hlídky,“ řekl do ticha.

„Budu předpokládat, že nejsi tak hloupý, abys je sem zavedl.“

„Bylo to před několika dny. Neobjevili mě, ale...“ zadíval se na její lesklé, kaštanové vlasy a pohledem samovolně sklouzl k úzkému pasu a smyslným bokům. Ohlédla se na něho a on se jí rychle podíval do očí.

„Nevíš kam jít,“ odtušila s úsměvem.

„Tohle neznám,“ zašeptal a stočil zrak do plamene svíčky. „Nevědět, co si počít. Nemít žádný cíl. Vždycky jsem věděl, že někam směřuju a že to dává smysl. Vždycky jsem bojoval.“

„Teď už není za co bojovat,“ shovívavě se usmívala. Dávno si zvykl na to, jak je nádherná. Bylo to součástí jejích smrtících zbraní. Proto se tomu naučil odolávat hned v počátku. Naučil se to už v době Války a udělal dobře.

„Něco ve mně protestuje,“ odpověděl. „Něco ve mně si myslí, že ještě je naděje.“

Zasmála se. Zvonivě a srdečně. „Ale jdi ty. Víš o tom, že bych nikdy nečekala, že budeš tolik dobrosrdečný? Těší mě, že ses mi otevřel. Za Války jsem v tobě viděla jen tyrana. Ale i tehdy ses ke mně v rámci mezí choval slušně. Na rozdíl od ní...“

„Nemluv o tom.“

„No dobře, dobře. Jak chceš. Docela bych uvítala tvou pomoc. Dneska jsem nasbírala dva košíky. A mám tu i pěkné hříbky.“

Vstal, přešel k ní a ona mu podala nožik. Třetina z hub už byla očištěná a ležela vedle na tácu. Pobaveně na něj mrkla. „Tohle je poprvé, co?“

Zakřenil se, vzal do ruky velký hřib, odkrojil špičku nožičky a začal ho čistit.

„Ale jde ti to pěkně. Poslyš, Darrete. Ty musíš pochopit jednu věc. Svět teď patří gronům a yrlokům. Krev lidí poteče dál a ty s tím nic nenaděláš. Válka skončila a bohové padli. Nemůžeš se sám postavit celému světu. Rozumíš?“

„Zvykám si na to.“

„Dobře.“

„Nikdy bych neřekl, že si zrovna ty vybereš život v osamění uprostřed divočiny. Vždycky jsi žila v přepychu. Ukořistila jsi toho nejbohatšího muže a udělala mu ze života peklo. To ti musí chybět.“

Loupla po něm očima a pousmála se.

„Zvykám si na to.“

Když dočistil poslední houbu, odložil nožik a zeptal se. „Co teď?“

Otočila se k němu s vyzývavým úsměvem a dala ruku v bok. „Co bys rád?“

„Hezký pokus,“ usmál se a zkrřížil paže. „Ty víš, co jsem myslel.“

Pokřčila rameny a šla připravit kotlík na polévku. „Vrátil ses ke mně, protože se tu cítíš v bezpečí. Nemůžeš bojovat, jen utíkat. Možná mě napadá jedno místo, kde by ses cítil stejně jako tady. No, jak se to vezme.“

„Poslouchám.“

Oheň hořel, vlnil se a hřál. Ynaka nalila do kotlíku vodu a ladným krokem doplula ke stolu, kde měl opřený svůj nezvyklý meč. Přejela prsty po pochvě a uculila se na něho. „Tam, kde tvé milované puklo srdce.“

Zamračil se. „O čem to mluvíš?“

„O troskách Ylen-Bellu přece. Kdysi velkolepý hrad velkolepého království! Ano, po smrti královny Samety, své milované ženy, a pádu celého Yldaranu, seslal bůh Árs na hrad svou moc, která měla odpudit jak grony, tak yrloky. Zřejmě si přál, aby místo smrti jeho drahé královny nikdo neznesvětil. A taky tak trošku zešílel z toho, že Ylen-Bell neochránil dřív, hned na začátku, než ho groni dobili. Jenže byl tolik pohlcený Válkou a pomstou za smrt svého syna, že zřejmě nepřemýšlel,“ trhla rameny a uchechtla se. „Co já vím. Hlavní je, že v těch ruinách tě nikdo hledat nebude.“

„Jenže já přece-“

„Budeš to muset vyzkoušet. Možná jsi silnější, než tušíš.“

A tak to vyzkoušel a zjistil, že měla Ynaka pravdu. V troskách Ylen-Bellu sice byl v bezpečí, každý den však pro něho byl utrpením. Moc boha Árse ho nutila odejít. Bojoval s ní, dokud si na ten tlak v hlavě nezvykl.

Otevřel oči a v duši měl prázdno. Natěšení na znovu setkání s Ynakou, které ho před chvílí pohltilo, zase opadlo. Protože nakonec stejně skončí zpátky tady. Vráť se a dál bude bloudit okolní krajinou jako *Ranak Sal Him*, dokud nezešílí, nebo dokud svět nadobro neskončí.

Kdysi dávno by mu vyrvala srdce z hrudi. Kdysi dávno by se před ní plazil a líbal jí boty. Kdysi dávno by s takovými jako on, neměla slitování.

Dnes se jen příkrčila v předzvěsti další rány. Dostala obuškem do zad a do ucha se jí zahryzl ten hnusný hlas: „Hni sebou!“

Potlačila vztek a došla ke stodole pro další pytel obilí. Přehodila si ho přes záda a na okamžik pod jeho váhou zakolísala. Přesto se jí podařilo dotáhnout pytel k povozu a hodit nahoru. Pacholci už věděli, že jí nemusejí pomáhat. Statkář Koran obcházel kolem vozu a obuškem si výhružně plácal do dlaně. Sám byl navlečený do huňatého kožichu, který ho dělal ještě tlustším, zatímco jeho sloužící mrzli v tenkých halenách.

Vyrazila pro další pytel. Meja právě s jedním zápasila. Už neměla síly. Koran ji celý včerejší den nechal bez jídla za to, že zaspala. Jeho malá úzká očka si ji právě měřila s radostnou zlomyslností, celá dychtivá ji ztrestat za její lenivost. Nala jí honem vyškubla pytel z rukou. „Předstírej, že mi pomáháš,“ sykla k ní a společně dotáhly pytel k povozu a Nala ho vysadila k ostatním.

Meja si setřela pot z čela, ale nestačila se ani nadechnout – Koran už je hnal pro další. Honem se vrátily do stodoly, od úst jim stoupala oblaka páry. Naštěstí už zbývaly jen tři pytle. Meja měla vlasy zplihlé, přilepené k obličejí, plné drobounkých vloček. Chumelilo celou noc

i den a střechy už začínaly vrzat pod tíhou nového sněhu. Nala měla zimu ráda. Byla tajemná, nemilosrdná, tichá a krásná. Něčím jí byla blízká. Kouzlo zimy ale nejvíce vynikalo v noci za třpytu hvězd. Zavřela oči a zatoužila po soumraku. Mezi lopatky jí přiletěla rána.

„Platím tě snad za okounění?!“ zaječel Koran a v první kratičké vteřině mu Nala málem svírala hrdlo. Udělala by to rychle a důkladně, stiskla by mu ohryzek a prsty mu zaryla do tepen. Byl by vyřízený tak snadno...

„Dělej, kůže líná!“ znovu ji bacil a ona se vrátila k práci. Jeden z pacholků právě vlekl předposlední pytel.

Náklad byl naložený a Koran se časně zrána chystal vyslat šafáře na cestu. Prodával obilí do sousední vísky. Sám si jet lesem netroufal, dobře věděl, jak nebezpečná to byla cesta, a že by ho klidně mohlo něco sežrat. Nebylo by to zase tak neobvyklé. Démoni a stvůry se tu jen hemžili, tenhle svět jim patřil. Vzali si ho, zničili ho, sežrali ho. Zbytky národů lidí, Hanajů, anlianů a faunů tu pouze přežívají. Odsouzení k věčnému strachu a umírání. Jejich údělem je stát se otrokem nebo žrádlem.

I tahle malá osada přeživších z vypleněných měst a vesnic nakonec padne. Jednoho dne přijde netvor nebo celá tlupa a udělají si z těch chudáků hostinu. Možná bude Nala mezi nimi. Takový bude její konec – skončí jako žrádlo nějaké zrůdy.

Ponořena v těchto úvahách mířila k otevřeným vratům, když ji dohonila Meja. Do večera bylo ještě na statku práce dost, ale Nala vždycky odcházela před soumrakem.

Nemohla tu zůstat déle a Koran jí to pokaždé strhnul z platu. Ostatní sluhové pracovali hlavně za nocleh a jídlo. Nala měla malou chaloupku na kraji osady a potřebovala peníze.

„Počkej,“ zastavila ji Meja, tváře měla zrudlé mrazem a námahou, nos jako červený knoflík. „Díky, že jsi mi dneska pomohla. Vždycky mi pomůžeš, když jsem v koncích.“

Nala se zamyslela. „Nevím, proč to dělám.“

„Zato já jo,“ Meja se usmála. „Protože jsi hodná.“

Nala se zamračila. Hodná? Ona a *hodná*? Říkali o ní ledacos, nesla různorodá jména, většinou plná nenávisti z řad nepřátel nebo chvály ze stran dávných králů, ale za celý její dlouhý život ji ještě nikdo nikdy nenazval *hodnou*.

„Nalo?“ Meja jí zamávala rukou před obličejem a zahihňala se. „Jsi tady ještě?“

„Vždyť tu stojím.“

„Jo, jistě, to jen, že... ses zdála být myšlenkami jinde, víš,“ usmívala se, a přitom si prohlížela její vlasy. „Jsou doslova jako sníh. Ani není vidět, že se v nich usazují vločky. Jak jsi k nim přišla?“

„Na to už ses mě ptala.“

„Já vím, ale...“

Nala se bez dalšího slova otočila a chtěla opustit dvůr. Tahle holka se snažila o sblížení už poněkolikáté a podle všeho byla skutečně vytrvalá. Nala o to ale nestála. Nestála o nikoho.

V tu chvíli vraty proběhla strhaná žena podpírající mladičkou dívku. Skoro ji za sebou vlekla, dívka poskakovala na jedné noze a při každém pohybu se jí tvář zkroutila bolestí.

„Mejo! Mejo!“ volala žena se zoufalstvím v hlase. „Hledám Meju!“

Koran okamžitě zbystřil, jakmile zaznamenal příležitost na někoho rvát. Přidusal blíž a zamával obuškem nad hlavou. „Táhni odtud, ty holoto!“

„Potřebuji pomoc,“ vydechla žena prosebně. „Má dcera se zranila. Nejspíš má zlomenou nohu. Prosím!“

„Řek jsem vypadni, ty-“

Meja se kolem něho prosmýkla a honem odváděla ženu i s dívkou pryč. Koran celý zbrunátněl, div se mu nezačalo kouřit z uší. „Kam to jdeš, ty lůzo! Slyšíš? Hned se vrať! Povídám vrať se! Tohle si odskáčeš! Deset ran holí! Slyšíš! Deset ran!“

Nala slyšela, jak žena Meje děkuje, a přitom vypráví o nešikovnosti své dcery: snažila se chytit slepici, věčnou uprchlici, ale uklouzla po zmrzlé zemi. Meja už byla po osadě známá svým léčitelským uměním a lidé ji vyhledávali čím dál častěji. Ačkoli o dva bloky dál žil mnohem starší a zkušenější léčitel, lidé chodili za Mejou. Byla laskavá a pečlivá a místní si šuškali, že její ruce mají kouzelnou moc. Brzy se začalo říkat, že má dar od bohů.

Meja i s návštěvnicemi zmizela za vraty, Nala věděla, že má maličkou chýš postavenou vedle chléva. Jak se dívala na její mizející záda, málem ji bodl osten lítosti.

Koran ji nebude šetřit a ona byla tak křehká... Mohl ji samozřejmě vyhodit, ale to dělal nerad. Udržet si sluhy bylo těžké, hlavně proto, že každou chvíli některý skončil v žaludku lesní zrůdy.

Potrásla hlavou a opustila statek. Stmívalo se rychle a tím byla Nalina práce kratší a odměna menší. Nedalo se nic dělat. Musela učinit cokoli, aby se neprozradila. Byla poslední. Úplně poslední. Raději si vezme život sama než dovolit těm pekelným bestiím, aby se nasytily její duší.

Mraky se kupily, dnes budou hvězdy spát. Ačkoli ji z toho srdce bolelo, věděla, že je to tak lepší. Nebudou ji tolik vábit. Procházela uličkami mezi dřevěnými chalupami, postavenými nezkušenýma rukama, které potřebovaly co nejrychleji střechu nad hlavou a úkryt před zlem. Nevěděla, kolik ještě ty chatrné střechy vydrží, někde už vytahovali žebříky a začali sníh shazovat. Zauvažovala, kolik zvládne unést její střecha. Dům jí pomáhal stavět jeden mladý tesař, o týden později ho sežral orik – lesní stvůra.

Osada stála obklopená lesem. Původně vznikla v pustém údolí, pod štítem hory Gardar. Každý věděl, že lesy jsou nebezpečné a každý se od nich držel dál. Ale potom tu začaly růst stromy. Zničehonic, všude kolem osady. Za dva týdny už byly obrovské a po nocích vypouštěly zlo. Samy byly zlem, ten les byl prokletý, lidé si to šeptali, ale Nala tomu nevěřila. Stvořila ho nějaká zlá síla, ale prokletý nebyl.

Při chůzi zakláněla hlavu a ráda se kochala pohledem na ohromující masu hory, která v létě často stínila sluncím, a v zimě místní obyvatele chránila před vánicemi. Nala si prohlížela její zvrásněné boky a šedé pruhy skály, která vyčnívala ze zasněžených borovic, a zalesněné svahy, jež se sbíhaly až k černému lesu. Ani neměl jméno, ten les. Lidé mu začali říkat prostě Černý les, stejně jako se nazývaly všechny ostatní lesy, jenže ty, kromě toho, nesly i svá vlastní jména.

Sníh v ulicích byl rozbředlý a rozdupaný. Gera, žena tkalce Sama, ho odhazovala z malé verandy. Když Nala procházela kolem, žena na ni upřela vyhaslé oči, zakabonila se a pokračovala v práci.

Nalu tu neměli rádi. Stranila se lidem, byla samotářská a podivínská, a to nevěstilo nic dobrého. Jenže naštěstí nebyla jediná. Žilo tu spoustu takových, kteří se nepouštěli s nikým do řeči a po celé dny se zavírali doma. Každý si prožil své peklo a někdo prostě zůstal úplně sám. Kdo mu poradí, jak teď má žít?

Vyhýbat se ostatním mělo i další důvody. Jedním z nich byla potřeba zůstat neviditelná. Lidé ji neznali a zapomínali na ni, když ji zrovna nepotkali, ani nevěděli, že existuje. Když potom dorazil groní výběřčí daní a s ním i otrokáři, nikdo z místních si nevšiml, že Nala chybí. Jistě, všimla si toho Meja, ale z nějakého důvodu o tom pokaždé mlčela. Nala ji podezírala, že tuší její tajemství. Neví sice, co Nala skrývá, ale musí jí být jasné, že to tajemství je důležité.

Krom toho neuměla jednat s lidmi. Nebyla tak výřečná jako ostatní, nerozuměla jejich humoru a nedokázala být empatická. Již krátce po svém zrození se učila nedávat najevo emoce, učila se chladnokrevnosti, a tudíž ji nikdy ani nenapadlo zamýšlet se nad tím, jak se člověk cítí nebo jak se ho dotkne její ryzí upřímnost. Říkala to, co si myslela – nezabývala se tím, jak to vyzní nebo zda to někoho raní.

Někteří se domnívali, že je namyšlená. Byla krásná a mluvila příliš sebejistě. Jenže Nalu nikdo neučil, jak dát najevo skromnost nebo laskavost. Učili ji velet a udílet rozkazy. Musela se umět rozhodnout a za svým rozhodnutím stát. Musela věřit svému úsudku a schopnostem. Znala své dovednosti a přednosti. Znamenalo to, že je tedy namyšlená?

Zavřela dveře své chatrče právě ve chvíli, kdy padl večer. Došla k úlomku zrcadla u postele a zadívala se na svůj odraz. Bílé vlasy spletené v dlouhém copu začínaly slabě zářit. Šedé oči se měnily. Zornice se rozšířily a duhovky zestříbrněly, ale ještě to nebylo tak výrazné. Pleť měla pořád stejně bledou a rty suché. Olízla si je a pohled jí mimoděk padl k velké staré truhle v rohu. Zaplavila ji nostalgie, ale honem ten pocit zahнала. Stejně jako každý večer v rychlosti překontrolovala těžký kovový zámek na víku truhly. Jako by měl snad vyskočit, utéct a odhalit její nejdrahocennější poklad.

Shodila ze sebe promočený plášť a pověsila ho, aby uschnul. Místo něho si oblékla kabát ze saudří kůže s jemným chlupatým lemem kolem krku, kapuce i ruká-

vů. Lovci často lovili právě saudry, což byla zvířata podobná prasatům, ovšem s neobyčejně jemnou a hustou srstí a výživným masem. Vysoká zvěř se dala zahlédnout jen vzácně. Nala kabát v minulosti ukradla lupiči, který přepadl ztracenou rodinu a otce zabil před zraky jeho dětí.

Zemi teď vládli groni a yrlokové. Ztracená válka bohu rozervalo svět na kusy a vytrhla plemeni lidí vládnoucí žezlo z rukou. Karta se obrátila a z otroků se stali páni. Dlouhá léta žili groni v područí lidských králů, využívání především jako pracovní síla. Mezi bohy existovala *Úmluva*, a tak jejich bohu Satarovi nezbývalo nic jiného než přihlížet jejich utrpení. Groni byli považováni za stvůry, ale ve skutečnosti to byl velmi silný národ. Hrdý a vytrvalý. Nala si pamatovala, jak domlouvala Darasovi, králi Yldaranu, aby je nepodceňoval. Lidé ale zpsychli, svět patřil jim, a nikdo jim ho nemohl vzít.

Dokud se jeden z otroků nepostavil na odpor. Vedl celou skupinu rebelů a to, co se zpočátku zdálo jako běžné povstání, se změnilo v nebezpečného nepřítele, jehož hnala nejen touha po krvi, ale i silná vůle. Groni zapříčinili svůj vzestup sami, bez božské pomoci, a bůh Satar neporušil *Úmluvu*. Proto měl nyní podle svého mínění právo podpořit své potomky. Tak požádal Kováře, polo-boha Tiriase, o brnění pro své grony, jímž by nepronikla žádná zbraň. Tiriias měl ale tu drzost odmítnout a tím se spustila lavina zkázonosných událostí.

Zhluboka se nadechla, otevřela oči a připoutala se do přítomnosti. Všechno bylo pryč. Zůstala jen holá, prostá a nehybná tma. Nasadila si kápi a vyšla z domu.

Noc se rozlézala osadou jako plíživý, nepolapitelný démon. Nala zůstala chvíli stát, hlavu zakloněnou k nebi. Jak litovala, že černé mraky skrývají vládkyně noci. Jak toužila spatřit je, být jen na okamžik, poklonit se jim, naplnit se jejich mocí...

Ne. Je to pryč. Její život... je pryč.

Vykročila mezi zasněžené keře. Tady na okraji už nestál žádný dům, jen pár křovisek a pak Hranice. Tak lidé nazývali příkop, který vykopali kolem osady a na jehož dno zabodali kůly, takže z něho po celém obvodu osady trčely ostré hroty. Za ním stála narychlo postavená dvacet stop vysoká zeď. Na první pohled se zdál zátaras účinný a osada se mohla jevit v relativním bezpečí. Skutečnost byla ale taková, že pokud se nějaká stvůra chtěla dostat dovnitř, tak se dovnitř zkrátka dostala, a pokud byla dost velká, tak zeď jednoduše probořila. Ostatný příkop ji sice poranil, ale rozhodně nezastavil.

Dovnitř vedly jen dva vchody, každý na opačné straně. Noc co noc se střídali místní muži a hlídali je, připravení zvonit na poplach, kdyby se blížilo nebezpečí. Každý věděl, že soumrak se stává pro stvůry rájem a smrtelníci lovnou kořistí. Dokonce u vchodu postavili strážný srub, který se hodil hlavně přes zimu na skladování zásob, a postupně vznikly i tři bašty. Hlídači tak měli lepší rozhled nejen na les, ale i na většinu osady. Bohužel, objevil-li

se nějaký netvor, vyplížil se z lesa jako neviditelný duch a hlídači ho většinou spatřili na poslední chvíli. A tehdy bylo skoro vždy pozdě.

Jenže Nala se noci ani lesa za Hranicí nebála. Ona v noci *žila*.

Měla přesně naučené, ve kterou hodinu se tudy na ochozu procházel hlídač, takže dobře věděla, že teď je čistý vzduch.

„Hej!“

Zastavila se. Zacukala v ní ostražitost, instinkty se draly na povrch. Nemohla se přeci splést, hlídka je teď na jižní straně. Mužů byl nedostatek na to, aby se rozmístili po celém opevnění.

Otočila se. Byl to jenom faun. „Teď na tebe nemám náladu, Fine.“

„Počkej, kam to zase jdeš?“ vyzvídal a pak škytnul. Nala se ohlédla. Klopýtal, kozí nohy se mu pletly, přes ramena měl přehozenou nějakou otrhanou kožešinu a v natažené ruce držel měch s vínem. Nala si ho neuměla představit jinak. Vždycky měl po ruce víno, vždycky.

Zahihňal se: „Já tě vidíím!“

Nala se nechápavě zamračila: „Proč mi to říkáš?“

Faun jako by ji neslyšel. „Kam to jdeš? To nevíš, že tam venku číhají obludy, *škyt*?“

„Ovšem, že to vím. Co tady děláš? Víš, že jsi na druhém konci osady?“

„Vážně? Já... snažil jsem se dostat domů. Asi jsem zabloudil, *hahaha*.“

„Vrát se po téhle cestě.“

Faun se zadíval na udupanou stezku, jež byla ve tmě sotva k rozpoznání. „Ale co když zase zabloudím, *škyt*? A dostanu se do lesa?! Dneska jsem tam slyšel hlas. A zahlídl postavu. Mihla se jako stín. Jako přízrak!“

„Byl jsi v lese?“ Nala si ho pochybovačně přeměřila. Fin nikdy nechodil do lesa, nikdy neopustil osadu, na to byl příliš zbabělý.

Když se zatvářil provinile, bylo jí vše jasné. „Ne. Ale slyšel jsem, jak si o tom štěbetají dvě koroptvičky. Vždyť víš, takový dvě pěkný dívenky, krásnoučky jak růžičky. Ale zlobivý, to teda jo. Byly v lese, jenom na okraji, ale vyděsilo je to, protože je někdo sledoval. Někdo tam byl! Schovával se mezi stromy! Utíkaly domů a ta jedna zakopla a zranila si nohu.“

Nala se nepřestávala mračit. Takže ta dívka, kterou Meja odpoledne ošetřila, nehonila slepici. S kamarádkou zkoušely odvalu v lese a něco je vylekalo.

„V tomhle lese může být cokoli,“ konstatovala Nala. „Měly by to vědět.“

„To teda jo, *škyt*, to teda jo!“

„Už běž.“

„Jdu. Ale jestli zabloudím-“

„Tak do rána umrzneš.“

Faun zmlkl. Přitáhl si kožich blíž k tělu, loknul si vína, spěšně se rozloučil a mazal zpátky mezi domy, div přitom nezakopl o vlastní nohu. Fin byl kromě Meji jediný, kdo s Nalou mluvil, a ačkoli by se mohlo zdát, že od něj hro-

zilo nebezpečí prozrazení gronům, opak byl pravdou. Fin se schovával stejně jako Nala a každému to bylo jedno, protože groni o fauny nestáli. Fauni byli nemotorní a nešikovní a jako pracovní síla neměli pro grony význam. Pro jednoho z Pánů – Meroda – však bylo delikatesou jejich maso. Tento kraj ale patřil Zabovi a toho fauni nezajímali.

Prodrala se malými keříky a došla k okraji příkopu. Na druhé straně za zdí se zvedala tmavá stěna skály a rozprostírala se po celé východní hranici Osady. Po jejím západním boku se roztahoval les. Kmeny měl zkroucené a větve dlouhé, ostré a živé jako rdousivé spáry. Teď na nich ležel sníh a ony vrzaly a praskaly pod jeho tíhou, skuhraly a oklepávaly se.

Nala našla dlouhou větev, kterou skrývala mezi keři, a hodila ji přes příkop. Opatrně se na ni postavila a potom se po špičkách protančila mezi kopími na druhou stranu. Přetáhla větev k sobě a schovala ji za velký balvan u zdi skály, kde ležel schovaný ztrouchnivělý žebřík. Opřela ho o zeď, dosáhl pár stop pod horní okraj, takže se nahoře musela zachytit rukama a vytáhnout se na převis, a pak skočit dolů. Byla to docela výška, ale ona vždycky dopadla hladce. Pod nánosem sněhu tu ležel další žebřík. Nebylo zase tak těžké žebříky získat, lidé už si zvykli, že si sem tam někdo něco vypůjčí a už to nevrátí.

Vydala se do lesa.

Sníh jí křupal pod nohama. Stromy se po ní natahovaly a šlahouny křovin jí drápaly po lýtkách. Ve tmě se skrývaly svítivé oči. Zavolal pták a znělo to jako odporlivý

skřek. Nala došla k padlému kmeni, shrnula z něho sníh, usedla a čekala. Ticho se prohlubovalo a hlasy lesa začínaly být zlověstnější.

Potom ho uslyšela.

Našla ho, když byl ještě mládě. Zprvu ho chtěla zabít, aby ho ušetřila utrpení, ale nakonec se o něj postarala. Skrývala ho tak dlouho, dokud nebyl příliš velký a příliš nebezpečný na to, aby mohl dál zůstat v Osadě. Snadno se přizpůsobil lesu, jeho instinkty zabijáka a lovce ho k tomu vedly a zaručily mu přežití. Reniagor byl jedním z faidrů.

Ze tmy se vynořil ohromný draku podobný tvor. Byl jen o málo menší než kůň, pohyboval se po čtyřech mohutných nohou s drápy jako dýkami, skloněná ještěří hlava na silném krku, hladká tlama s dlouhým šupinatým čelem, z něhož vyrůstaly kuželovité ostny. Ty od temene hlavy přecházely v ostnatý pás po celé délce zad až po ocas.

Došel k Nale a jemně do ní dloubl nozdrami. Zaplavila ji vlna něhy. Tak jako vždycky, když se ocitla v jeho přítomnosti, jí srdce poskočilo a všechno se náhle zdálo lepší. Díky Renymu Nala cítila aspoň střípek štěstí.

Sklonila se a pohládila ho podél hranaté tváře, kde po stranách vyrůstaly další silné rohy. Malé oči byly schované pod vystouplými nadočnicovými oblouky. Svítily na černé šupinaté kůži jako žlutá světýlka.

Nala sáhla do vnitřní strany kabátu a vyndala malý váček. Vsunula do něj ruku a vytáhla dlaň plnou cukru.

Natáhla ji k tvorově tlamě. Reniagor ohrnul pysky a začal cukr olizovat tmavým jazykem.

Nala se pousmála. Chvíli k němu mluvila v rodné řeči a potom ho nechala jít. Dívala se, jak odchází mezi stromy, její jediný přítel, a posteskló se jí po dobách, kdy ještě spával v nohách její postele, maličký a hřejivý. Kdy poskakoval po chýši a ocasem devastoval židle a skromný nábytek, až byl nakonec tak těžký, že jí zbořil postel. Vzpomněla si, jak za ní jednou faun Fin přišel ve své obvyklé opilé náladě a zahlédl Renyho hlavu, která se prostrčila dveřmi, v nichž Nala stála. Faun na místě omdlel a potom celý den mlel o tom, jaký se mu zdál podivný sen.

3

I

Ráno našla Meju ve chlévě, jak kydá hnůj, zachmuřená s ohnutými zády. Tmavohnědé vlnité vlasy jí zakrývaly tvář, pohybovala se trhaně a při každém pohybu s vidlemi jí uniklo tiché zasyčení. Deset ran holí, připomněla si Nala. Vzala do ruky druhé vidle a mlčky se dala do práce. Kravky spokojeně přezvykovaly a lhostejně po nich pokukovaly.

„Za rozbřesku prorazil hlavní bránu zkurub,“ spustila Meja napjatým hlasem. Nala zvedla hlavu a spatřila její tvrdý, téměř hněvivý výraz. Nedívala se na ni. Svou zlost si vybíjela na úklidu zašpiněné slámy: vidle se do ní rázně zabodávaly, až skřípěly o zem. V očích se jí leskly slzy, ale neukápla ani jediná.

„Zkurub,“ opakovala Nala pomalu.

„Víš, co jsou zač? Já jsem to nevěděla. Nevěděla jsem, že nějaký hnusný zkurub vůbec existuje, dokud neukousnul strážnému hlavu, druhému nezpřelámal kosti a pak zabil Nadiu. To je ta dívka, které jsem včera ošetřila zlomenou nohu. Dům její matky stojí pár stop za strážním posedem. Krmila slepice a kvůli té noze nestihla utéct. Ta stvůra ji sežrala. Prostě sežrala, chápeš? Bylo jí patnáct.“

Nala mlčela. Přemýšlela nad zkurubem. Nebyl to démon ani netvor. Zkurubové byla zvířata, která před dvaceti lety žila v džunglích na jihu poblíž Urewanu, země

yrloků. Byla to zvířata divoká a nespoutaná a nesmírně chytrá. Zároveň ale plachá. Nikdy neútočila na lidi, nenáviděla však yrloky, protože lovili jejich mláďata kvůli výživnému masu.

„Její matka se před hodinou oběsila,“ pokračovala Meja a tiše přitom polykala zlost i slzy. „Našli ji na kraji lesa houpat se na větvi. Oči prý měla vypoulené a ústa dokořán, jazyk jí úplně zfalověl.“

Zkurubové se tenkrát semkli a napadli yrloky v nečekaně drtivém útoku, vzpomínala Nala. Podařilo se jim zabít hodně pekelných bestii, ale nakonec byli nuceni se stáhnout zpátky do džungle. Dlouhá léta museli obě rasy čelit vzájemným útokům, až se yrlokům podařilo tato zvířata téměř vyhubit. Pokud Nala věděla, poslední z nich se stáhli do pralesů na východě, daleko od vyhaslé země Urewan.

Nešlo jí tedy na rozum, kde se právě tady vzal jeden z nich. Ať už v těchto proklatých lesích žije cokoli, zkurubové to určitě nejsou.

„Vím, že se udusila,“ zamumlala Meja. „Musela to být hrozná smrt. Ale co je to oproti sežrání, že? Prý chvíli trvá, než umřeš. Takže to cítíš. Vnímáš, jak ti to rve maso od kostí a jak ti to trhá vnitřnosti.“ Najednou se chytila za žaludek a pak se obrátila a vyzvracela se. Nala sledovala její chvějící se ramena a napadlo ji, že chápe její pocity. Nebo si to aspoň myslela.

„Nemohl to být zkurub,“ řekla, když se Meja znovu ponořila do práce.

„Říkají, že byl. Že prý vypadal jako obrovská kočka bez srsti, tělo měl potažené jen růžovou kůží. A měl tři ocasy!“

„Zkurub, skutečně.“

„Ty víš, jak vypadají?“

„Slyšela jsem o nich.“

Meja nešťastně zavrtěla hlavou. „Nenávidím tenhle svět. Pokaždé, když si myslím, že už jsem se vším smířená, objeví se něco, co ve mně opět probudí nenávist a zlost. Proč nás bohové opustili? Proč?“

Nala sklonila hlavu k vidlím. „To nevím.“ Ve skutečnosti se jí drala na jazyk slova o Ztracené válce a o pádu všech bohů, o tom, jak se nechali zaslepit svým vlastním hněvem a při svých sporech zničili celý svět a odsoudili lidskou rasu k zániku. Chtěla vyprávět o jejich malichernosti a pýše, ale sama je příliš ctíla, i přes všechnu tu zka-zu, než aby vyslovila svá obvinění nahlas. Byli to bohové. Stvořili tento svět a měli právo ho zničit.

„Někdy si říkám, proč se vůbec namáhám. Proč všem těm lidem pomáhat? Proč ošetřovat jejich rány a plýtvat silami na jejich uzdravení? Další den je stejně něco sežere.“

„Protože máš naději. Ještě jsi nepřestala věřit v lepší zítřek. Je to ale zbytečné. Lidé umírají každý den a umírat budou.“

Meja na prázdno polkla, a když se na ni Nala po očku podívala, spatřila její tvář zrcadlící otevřenou hrůzu, jako

by si právě uvědomila něco, co dlouho odkládala. Naděje neexistuje.

„Přesto,“ zašeptala, „budu dál věřit. Co jiného by mi potom zbývalo? Jedině naděje mě nutí každé ráno vstát z postele a vydržet přes den na nohou. Naděje...“

„Naděje v co?“ zeptala se Nala s upřímným zájmem. Jakkoli jí Meja připadala naivní, její víra v ní svým způsobem probouzela zvědavost.

„Jak jsi říkala. Naděje v lepší zítřek.“

Nala nad tím chvíli přemýšlela, ale nakonec takovou naději zavrhla: „Jediné, v co musíme věřit a za co se musíme bít, je naše vlastní přežití.“

„To ale znamená, že sami sebe odsoudíme k samotě. Pokud se budeme starat jen sami o sobe... co je to potom za život? Víš, já si myslím, že neexistujeme pouze jako samostatné bytosti. Ne, jsme součástí světa, jsme s tímto světem spojeni. Jsme spojeni se vším! Se zemí, s větrem, se stromy a rostlinami, se zvířaty i s lidmi. Jsme jeden celek a takto se o sebe musíme starat.“

Nala se na ni zahleděla. Byla tak mladičká a byla jen člověk. Vlastně o ní nic nevěděla – odkud přišla, co je zač, kde je její rodina, nic. Ale jednu důležitou věc právě zjistila: tahle dívka v sobě má skutečný dar. Nejen dar léčitelství, ale dar víry. Ačkoli na tomto světě prožila ještě málo let, spatřila už hodně zlého, a stejně věří v jednotu všeho živého. Ano, taková je skutečně podstata života, podstata harmonie a rovnováhy. Nala na to už málem zapomněla. Jenže to nemění nic na skutečnosti, že rovnováha dávno

neexistuje, a všechno, co kdysi tvořilo harmonický celek, se rozpadlo.

„Toužíš po světě, který je dávnou minulostí.“

„Možná,“ připustila Meja a rukávem si otřela nos a prsty si uhladila vlasy za uši. Nala si znovu uvědomila neobvyklost její snědé pleti. V tomto kraji se lidé s takovýmto odstínem kůže nevyskytovali, ale uprchlíci sem samozřejmě přicházeli z různých koutů země.

„Vzpomínám si – jsou to jenom útržky – ale vzpomínám si, jak mi o něm vyprávěl tatínek. Jeho tvář už se rozplynula, ale jeho hlas zůstal. Vyprávěl mi o světě před válkou, protože takto mu to vyprávěl jeho tatínek a jemu jeho tatínek. Můj tatínek se ve válce narodil, ale nikdy o ní nemluvil. Ne, vždycky mluvil o světě před ní. Ačkoli ho nikdy neviděl, vyprávěl mi o něm, jako by v těch dobách žil,“ Meja se zasněně usmála a oči se jí rozzářily. Nalu přitom nepříjemně zabořilo na hrudi. Tu zář, kterou teď viděla v jejích očích, nespátřila už celé věky.

„Obrovské paláce, červené věže a honosné hrady čnící na skalách a kopcích jako nedobytní strážci. Šťavnatě zelené louky a květinová údolí, stáda pasoucích se laní a volání orlů kroužících nad lesy. Voňavé, zelené, šeptající stromy, žádné černé lesy, jako je tomu dnes. Tenkrát lesy bývaly kouzelné, plné života a tajemství,“ zamrkala, ruce měla složené na násadě vidlí, a nepřestávala se usmívat. „Zní to jako sen, vid?“

„Velice dávný sen,“ Nala potlačila chvění na prsou, tam hluboko ve svém nitru, a rychle opáčila: „Nebylo

to zase tak idylické. Království Hagdoor a Aravas vedla neutichající spory a válčila mezi sebou po celá staletí. Před Ztracenou válkou bohů byla další válka mezi těmito dvěma královstvími na spadnutí. A lidé z Nialinu na severu hladověli. Král Garaslin byl lakomý a krutý tyran. Naštěstí ho brzy stihla mrtvice a na trůn usedl jeho syn Otaslin. Možná by se z něho stal stejný utlačovatel, nebýt jeho ženy. Královna Atasia byla skoro ještě dítě, ale Otaslin ji miloval a udělal by pro ni cokoli. Atasia nosila korunu s něhou a laskavostí.“

Meja na ni zůstala zírat a Nala se znovu pohroužila do mlčení.

„Ještě jsem z tebe nikdy neslyšela vzejít tolik slov,“ užasla Meja. „Většinou je to jen strohé *ano*, *ne*, a když mám štěstí, poctíš mě i celou větou,“ zasmála se, ale hned na to si Nalu zvědavě prohlížela. „Zajímáš se o historii? Umíš snad číst? Kde ses tohle všechno dozvěděla? Groni všechny naše knihovny vypálili a mezi lidmi nezůstalo příliš takových, kteří by si pamatovali minulost, natož o ní mluvili. Ano, všichni samozřejmě víme základní známá fakta, ale takovéto detaily... Neznám jméno ani jediného krále ze Spojených království! A ty tady mluvíš dokonce o dvou z nich, a ještě k tomu o královně, jako bys je osobně znala.“

„Kdysi jsem trávila hodně času v knihovně,“ vymýšlela si Nala.

„Vážně? Kdy? Jsi tak mladá...“

„Byla jsem ještě dítě. Historie mě fascinovala.“

„Musela jsi mít hezké dětství. To já...“ náhle zmlkla, zatajila dech a pak zatřepala hlavou, jako by chtěla odehnat vzpomínky. „Hlídači u jižní brány se snaží dát dohromady probořenou zeď. Říkají, že uvítají všechny pomocné ruce. Ale Koran mi to zakázal. Mnohem důležitější je vykydat hnůj.“

Nala na to nic neřekla. V myšlenkách se znovu vrátila ke zkurubovi a snažila se přijít na to, proč by opouštěl svou smečku a tropické pralesy a vydával se do této divoké, zimou postižené země.

II

Ještě převládal den, ale obloha, šedivá jako dým, už začínala od západu tmavnout. Zatímco na východě, na pozadí zčernalé hory Gardar, se skvěl jemný ruměnc přecházející ve fialový samet. Nala k té nádheře jako obvykle zakláněla hlavu, zatímco mířila křivolakými uličkami k jižní bráně. Sníh tu byl špinavý, udusaný a kluzký a v tichu stinných uliček se ozývalo jen kvílivé praskání dřeva pod tíhou zasněžených střech. Nala mýjela krkavce sedícího na ztrouchnivělém plotu jedné chýše, který si ji prohlížel mlsným pohledem. Zjevně čekal, zda kolem neucítí další smrt znamenající nabídku nové hostiny.

Jižní brána byla téměř neporušená, ale ve zdi vedle levého křídla zela obří díra. Kolem se válela hromada kamenů a sutí a v nažloutlém sněhu ještě pořád svítily

cákance krve. Zkurub musel příkop přeskočit, protože zapíchaná kopí zůstala nedotčená.

Hemžila se tu velká spousta lidí a každý z nich se snažil přiložit ruku k dílu. Skládali kameny zpátky na místo a zaplácávali je narychlo vyrobenou maltou. Přes příkop měli položená prkna, aby se mohli ke zdi dostat, a velká skupinka pracovala z vnější strany, tedy z lesa. Všude hořely pochodně a hlídači, vykukující z hlásky, vypadali nervózně, snad každou chvíli očekávali další vpád zkuruba, kterého se jim nepodařilo zabít.

Nala se prosmýkla davem, skrytá ve svém plášti s kápí, a jako myška proklouzla do lesa. Strážný v hlásce si jí ale všiml a zavolal na ni, ať se kouká hned vrátit, les je přece v tuhle večerní dobu nebezpečný, to by měla vědět! Nala ho neposlouchala, věděla, že se za ní nepožene, takovou odvalu zase neměl. Možná si bude chvíli brumlat, co to bylo za hloupou holku, a pak na ni zapomene. Přece jen musí vyhlížet zkuruba.

V osadě mnoho pravidel nepanovalo. Každý se tu staral hlavně sám o sebe, nikdo si nevytvářel pevná přátelství a citová pouta. Tak se aspoň místní snáz vyrovnali s častými úmrtími svých sousedů.

S Reniagorem se setkala na jejich obvyklém místě asi míli od osady. Drsným fialovým jazykem jí olízl ruku na přivítanou a otřel se o ni boky jako kočka, div ji přitom nepovalil. Dlouhou chvíli jenom tak seděla na padlém kmeni, Reniagor se natáhl na ni, ona si položila nohy mezi jeho ostny na hřbetě a skrz podrážky bot cítila jeho

teplo. Hleděla do tmy, která přišla rychle a nemilosrdně, a naslouchala, jak se kolem ní probouzí život. Vnímala, jak se Renymu při každém nádechu nadouvá hrud' a její srdce se zatřepotalo. V takovýchto vzácných chvílích cítila klid a mír. Byla za ty okamžiky neskonale vděčná. I přesto, že seděla uprostřed zlovlného lesa.

S Reniagorem byla vždycky do jisté míry v bezpečí, ale nebála se, ani když se po lese pohybovala sama. Za celé ty roky ji netvor napadl pouze jednou, jinak se jí vyhýbali. Buď vycítili její původ, anebo poznali, že nemá strach. Všechny zrůdy a temné bytosti se živí strachem. A v tomto lese se jich skrývalo požehnaně. Nala tušila, že za to může podstata lesa: sytilo ho cosi velice silného a zlého, každý strom tím byl nasáklý a každá rostlinka v tomto hvozdu toužila po krvi. Netvorům se tu líbilo, les je vábil a volal, a oni se tu uhnízdili s osadou plnou bezbranné kořisti jako na dlani.

Nad korunami stromů povstaly hvězdy a jejich jas pronikl mezi větvoví, aby Nale požehnal svým láskyplným dotekem a rozzářil sněhem pokrytou krajinu. Hustý porost, keře a houští vrhaly spletité stíny, šustily a vrtěly se. Snad se chystaly vytáhnout kořeny ze zamrzlé půdy a vyskočit s pařáty sekajícími a drápajícími po prvním živém krčku, který jim přijde pod větev. Na vteřinu ji napadlo, že její fantazie ožijí, protože Reniagor začal tiše a bublavě vrčet. Vzápětí jí ale bylo jasné, že Remy cítí něco jiného. Něčí přítomnost.

Opatrně došlápla nohama do sněhu, tichá jako vložka. Nasála ledový večerní vzduch, až jí zamrzl v nosních dírkách. Reniagor nečekaně vstal a vpadl mezi keře. Prorazil si cestu, až větévky zapraskaly, a Nala se honem vrhla za ním dřív, než jí mohl zmizet.

Na druhé straně za houštím objevili dvojici saudrů. Velicí prasatům podobní tvorové s huňatou srstí čmouchali kolem rozložitého kmene smrku, jehož větve se ohýbaly k zemi jako jehličnaté vějíře. Saudři zvedli hlavy a podívali se přímo na Reniagora. Byli pouze dva, což ale znamenalo, že zbytek stáda bude nedaleko. To nebylo dobré. Pokud tu objevili něco zajímavého, budou si to chtít uhájit.

Reniagor vycenil tesáky a zařval. V tu chvíli víc než kdy jindy připomínal opravdového draka. Saudři zachroptěli a začali nejistě podupávat, očka se jim přitom leskla a z tlam jim stoupala pára. Reny výhružně poskočil jako býk a saudři úlekem couvli, až se nakonec stáhli. Buď to nechají být, nebo se vrátí s posilou. Nala proto usoudila, že bude lepší vydat se zpátky. Jenže Reniagor se nechtěl hnout. Místo ho zaujalo stejně jako jeho předchůdce, čmouchal a větve se mu otíraly o hřbet, až z nich spadl všecken sníh. Nakonec zmizel za jejich závěsem.

Nala to nevydržela, odhrnula vějíř a přistoupila ke kmeni. Byla tu cítit silná vůně mízy a jehličí. Reniagor se skláněl ke kořenům z druhé strany a mrskal ocasem. Nala se k němu naklonila a na okamžik strnula.

Ve sněhu mezi kořeny leželo dítě.

Sotva čtrnáctiletý chlapec byl zabalený do huňatého kabátu, přesto měl promodralou kůži a nehýbal se. Nala k němu rychle poklekla a zkusila puls. Slabý. Náhle se mu zachvěla víčka a on pootevřel oči.

Jejich pohledy se setkaly.

Vzápětí upadl do bezvědomí.

Nala na nic nečekala. Zvedla si ho do náruče, odhrnula větve a utíkala k osadě. Reniagor kolem ní poskakoval jako pes, jemuž ukradla velmi zajímavou hračku, než ho okřikla a nechala ho v lese. Zmrzlý sníh jí ztěžoval každý krok a chlapec ji v náruči studil jak kus ledu. Byl to hubený dlouhán, ale zdaleka nebyl tak těžký, jak se mohlo zdát. Rozhodně byl lehčí než pytel obilí.

Konečně se objevila světla osady. Neměla čas obíhat ji ke svému tajnému vchodu, musela projít bránou, která byla samozřejmě zavřená. Z dřevěné hlásky se vyklonil hlídač.

„Co to zatraceně...“

„Otevřete!“

„Zbláznila ses, ženská! Kde ses tam vzala, takhle po tmě!“

„Nesu promrzlé dítě! Honem, otevřete!“

„U milostivý Eonaér...“ muž křikl na strážného pod sebou a za okamžik se v bráně otevřel téměř neviditelný úzký průchod. Nala se protáhla dovnitř, nedbala na všechny otázky, které se na ni sesypaly, a utíkala ke statku. V hlavě jí znělo jediné jméno: *Meja*.

Její chýše byla přilehlá zezadu ke chlěvu, takže stála zvenku statku a Meja tudíž nemusela procházet vraty, když chtěla ven. Nala zabušila na dveře. Chvilí trvalo, než se ozval jemný hlásek: „Kdo je?“

„Nala.“

Dveře se otevřely a ve světle svíčky se objevila Mejina překvapená tvář. Oči měla vykulené. „Nalo, co tady...“ slova jí zůstala viset u úst, když spatřila chlapce. Okamžitě ji pustila dovnitř.

„Našla jsem ho v lese. Je promrzlý. Jestli ho nezahřejeme, do rána zemře.“

Meja jen kývala hlavou a Nala hoča položila k ohništi. Meja mu zkušeným dotykem nahmatala puls, zkoumala, zda a jak dýchá a zkusila teplotu. Následně mu svlékla promočené oblečení, zabalila ho do deky a nachystala pod něho všechny kožešiny, co měla. Pak začala honem zjišťovat, zda není zraněný. „Kde se tam vzal? Znáš ho?“

„Ne.“

„Není odsud. Určitě byl sám?“

Nala se zamyslela. Jakmile ho našla, nenapadlo ji rozhlížet se kolem, prostě ho popadla a běžela. Ale Reniagor by dalšího člověka odhalil.

„Byl.“

„Žádné zranění jsem nenašla. Nejen, že je silně podchlazený, je i slabý, zřejmě vyhladovělý.“ Vstala a ze staré zásuvky vytáhla své oblečení. Zabalila ho do něj a potom se otočila k policím s různorodými lahvičkami, mastmi a bylinkami. Jednu z nich vzala do ruky, poklekla

k němu a začala mu jejím obsahem potírat čelo, víčka a rty. Přihodila do ohniště další dvě polínka a přitiskla si chlapce k boku. „Musíme ho zahřívát a doufat,“ vzhledla k Nale. Ta pouze přikývla.

Chýše byla maličká, stačila sotva pro jednoho člověka. Byl tu cítit hnůj a vůně krav, ale zato tu vládlo příjemné teplo. Meja spala na hliněném lůžku vystlaném slámou, naproti na vratkém stole si Nala všimla nedojedené polévky.

„Prosím tě, vezmi támhle ten kotlík a naplň ho z poloviny vodou ze džberu,“ poručila Meja. „Pak ho postav nad oheň. Udělám mu horké obklady.“

Nala udělala, oč žádala. Znovu se zahleděla na bezvládného chlapce. Zřejmě nebude nikdy schopná vnímat dítě stejně jako člověk: přikládat jim tolik důležitosti a cítit neovladatelnou potřebu je opatrovat. Přesto v ní byl zakořeněný jakýsi ochranný instinkt, který jí dával pochopení toho, jak jsou děti pro lidi výjimečné. Jelikož každý se jednou stane rodičem a pocítí to nejmocnější pouto ve vesmíru – pouto stvoření, které ho navěky spojí s jeho potomkem. Nala něco takového nikdy nezažije.

„Co jsi dělala v lese?“

Mejin hlas ji okamžitě vytrhl ze zamyšlení. Odvrátila se a přitáhla si kápi více do tváře. „Já jen... nic.“

„Nechceš mi to říct. Hm, víš ale o tom, že je to dost podivné, že jo? Tu kápi si můžeš sundat. Je ti zima?“

„V pořádku.“

Meja se znovu sklonila nad chlapcem. „To je zvláštní. I když zase tolik ne, když se nad tím člověk zamyslí. Spousta dětí přijde o rodiče a pak samy bloudí světem. A spousta jich nepřežije. Vlastně měl docela štěstí, vid? Kdyby ses za záhadných okolností nepotulovala po večeru v lese, umřel by.“

Nala cítila její narážky, ale mlčela. Nenapadla ji žádná výmluva, a tak prostě neodpovídala. Snažila se přitom zůstat stranou, aby jí Meja neviděla do obličeje a nespatriła její stříbrné oči, ale zároveň ji ten zmrzlý chlapec přitahoval jako magnet. Nechápala to.

Meja ho hladila po hlavě, a přitom mu lehce shrnula kapuci. „Podívej, Nalo...“

To, co Nala spatřila, ji zarazilo. Chlapec měl holou lebku pomalovanou tmavě hnědými znaky. Meja po nich přejížděla prsty naprosto fascinovaná, téměř uhranutá tím, co vidí. Ve tváři se jí střídal úžas a zmatek. „Něco... něco mi to připomíná... Ach milostivá Eonaér, koukni, Nalo!“

Meja si teď opírala chlapcovu hlavu o hrud' a s vytřeštěnými očima Nale ukazovala jeho temeno. Vzadu měl uprostřed lebky vtisknutý jakýsi ornament, vypadalo to jako měděná mince o velikosti dvou palců, a v ní byl vyrytý další symbol. Nala natáhla ruku a když se toho dotkla, uvědomila si, že je to kov. Museli mu ho rozžhavený vlít přímo do kůže.

Nala věděla, že lidé jsou schopní kdejakých šíleností a rádi svá těla různě zdobí i zohavují, ale s tímto se zatím

nesetkala. Zvlášť ne u dítěte. Symboly však vzdáleně poznávala. Kdysi... velmi, velmi dávno... Náhle jí pravda vystřelila na mysl jako šíp. Byl to prastarý jazyk bohů. Úplně původní, jímž bohové mluvili mezi sebou, než stvořili život. Nikdo jiný jím mluvit nesměl a bohové tento jazyk brzy zakázali. Říkávalo se, že ho raději nechali zaniknout jako posvátný, než aby jím nechali někoho promluvit.

„Chudáček,“ mumlala Meja. „Ale ty znaky... já vím, že to něco znamená. Jen... si nemůžu vzpomenout.“

Nala nechápala, kdo mohl k takto prastarým symbolům přijít a nechat jimi pomalovat a zohavit dítě. Zvlášť dnes, kdy se z minulosti dochovalo tak velmi málo. Tento jazyk byl zapomenutý. Kdo by si ho mohl pamatovat?

„Nalo, u všech bohů, podívej...“ Meja chlapci stáhla deku z ramene, kde se objevily další znaky. Jenže ty už nebyly namalované. Fascinovaná tím objevem ho nadzvedla a odkryla mu část zad. Jizvy byly všude. Tenké, bílé, precizní. Byly to symboly vyryté přímo do jeho kůže. Táhly se podél celé páteře a zdálo se, že vyplňují každíček kousíček jeho zad. „To je strašné,“ vydechla Meja s očima plnými slz. „Strašné a... neuvěřitelné.“

„Ano.“ Nala usilovně přemýšlela. Co to znamená? Souvisí to s bohy. Může to být výsměch, zmocnění se jejich posvátného jazyka a písma, anebo úcta. Vyzývání dávných bohů, uctívání, posedlost.

Kdo to ale tomu dítěti udělal? Snad rodiče? Ano, i rodiče dokázali být krutí. Pomatená a šílená mysl byla oprostěná od veškeré lásky. Groni to být nemohli, s ně-

čím takovým se u nich nikdy nesetkala, ani yrloci by takto s lidmi neztráceli čas, pro ně představovali především potravu.

Meja se náhle zajíkla. Nala si uvědomila, že se sama nad chlapcem příliš naklonila a Meja jí teď zírá přímo do obličeje. Nala se rychle stáhla a otočila se k ní zády, ale bylo pozdě. Meja lapala po dechu a pomalu vstala. „Nalo, já... prosím neschovávej se, viděla jsem... tvé oči... ony-ony září.“

„Ano.“

„Jak je to možné?“

„Už jsem se tak narodila.“

„Ale nikdy dřív jsem tě takhle neviděla-“

„Děje se mi to jen v noci. Nesmíš o tom před nikým mluvit.“

„Samozřejmě. No tak, podívej se na mě. Opravdu. Mně můžeš věřit. Slyšíš?“

Nala se k ní otočila, ale kápi nesundala. Meja na ni v úžasu hleděla. „To je nádhera.“

„Nikomu to nesmíš říct.“

„Už jsem řekla, že jo. Zkus mi věřit aspoň trošičku, ano? Proto se všem tolik vyhýbáš? A proto vždycky chybíš, když dorazí groní výběřčí daní nebo sčítač lidu? Bojíš se, že by tě kvůli těm očím odvedli.“

„Všimla sis, že chybím.“ Bylo to spíš konstatování než údiv. Nala věděla, že si toho Meja musela všimnout už dávno.

„Jistěže všimla. Ale kryju tě, vidíš? To přátelé dělají. Kryjí si záda.“

Nala mlčela. Nikdy ji nenapadlo považovat Meju za svého přítele. Mít přítele znamená pustit ho do svého života. Ale ona je sama. Nikoho ve svém životě nemá a bude lepší, když to tak zůstane. Jak pro ni, tak pro Meju.

Meja si znovu přisedla k chlapci a opět mu potřela čelo, víčka a rty tím zvláštním olejíčkem. Vysvětlila Nale, že je to výtažek z bylin, které zahřívají a prokrvují tělo a slouží i jako životabudič. „Myslím, že to přežije.“

„Už tedy půjdu.“

„Vážně mi nechceš říct víc... o sobě?“

Nala se mlčky odvrátila. Doufala, že to Meja pochopí.

Pochopila.

„Až se vzbudí, možná se něco dozvíme,“ řekla s nadějí a dala jí tím najevo, že se k jejímu odhalení víc vracet nebude.

Nala pocítila vděčnost. Vykročila ke dveřím, ale ještě jednou se na chlapce ohlédla. Snad to dítě tuší, že má po těle vykreslený *Zapomenutý jazyk bohů*.

Kbelík s vodou, šrotem a otrubami byl těžký, Meju už bolela ramena, nepípla ale slůvko stíznosti. Dávali kravám směs přímo z věder, aby žlaby zůstávaly čisté pro seno. Koran se zrovna motal kolem a kontroloval, zda je všechno v pořádku. Nala s Mejou mlčely, dokud se nevypařil.

„Nenávidím ho,“ zasyčela Meja a protáhla si paže. „Vážně, ten jeho pisklavý hlas a prasečí rypák. Víš, vždycky jsem si myslela, že všechny ty zrůdy jsou zlo, hlavně groni, a že je na nás bohové seslali jako trest. Ale zlo je i v lidech. Člověk není netvor a přece dokáže být stejný.“

„Lidská rasa v sobě nosí vrozenou krutost, a přestože je člověk velmi vnímavý, dokáže jednat zcela bezcitně.“

„Třeba takoví vrazi, že jo.“

„Bezcitnost člověka se projevuje v mnoha ohledech.“

Meja si otřela nos do rukávu. „Je v nás zlo, vždyť to říkám.“

„Zlo je v každé bytosti,“ namítla Nala. „Bohové nás stvořili se záměrem rovnováhy. A není pravda, že na nás seslali netvory za trest. Bohové jen nepřežili svou vlastní válku.“

„Říkáš to s takovou jistotou... Někde jsi o tom četla? V knihovně jako dítě?“

„Znám historii. Ztracená válka bohů zničila tento svět.“

„Mně rodiče vypravovali, že svět je zničený, protože se na nás bohové rozhněvali.“

Nala se na ni po očku podívala. Mejin výraz byl ztrápený. Myslí si tohle všichni lidé? Obviňují ze zkázy světa sami sebe? Náhle se jí zmocnilo nutkání Meju utěšit a ubezpečit ji o tom, že lidé to peklo nezpůsobili.

„Bohové lidskou rasu milovali.“

Meja k ní překvapeně vzhledla. „To si vážně myslíš?“

Nala přikývla. Jinak by to přeci neříkala.

Meja si povzddechla. „Chtěla bych toho znát tolik jako ty. Závídím ti tvé dětství v knihovně... vždycky jsem měla ráda knihy, miminka mi často předčítala, ale...“ odmlčela se a dlouze se přitom na Nalu zadívala. „Znáš odpověď snad na každou mou otázku.“

Řekla to jako výzvu, která zůstala viset ve vzduchu. Čekala, zda na ni Nala zareaguje, možná doufala, že jí poví víc k tomu, proč jí v noci stříbrně září oči.

Nala to přešla. S krmením byly hotové, a tak se daly do kydání hnoje. Na ten těžký zápach si už Nala dávno zvykla a její nos ho nejspíš za zápach i přestal považovat. Meja vždycky opakovala, že má ráda vůni krav, a nikdy nezapomněla při příchodu do chléva skoro všechny kravky pohladit po hřbetě.

„Jak je na tom ten chlapec z lesa?“

Meja popleskala kravku, aby jí udělala místo, a nabrala vidlemi pořádnou hromadu hnoje. „Probral se časně k ránu. Zhltнул celou mou snídani,“ pousmála se. „Musím

se s ním rozdělit i o oběd, i když z toho ubohého přídělů, který nám Koran dává, se sotva najíme oba.“

„Nechám ti své jídlo. Nemám hlad a navíc mám doma ještě pár chlebových placek.“

Meja na ni zamrkala. „To je od tebe vážně hezké.“

„Promluvil?“

„No, zprvu jsem mluvila já. Chvíli byl zmatený a zdálo se, že ho rozhodilo, když jsem se mu představila.“ Trhla rameny. „Nevím, možná znal někoho, kdo se jmenoval stejně. Meja bývalo celkem běžné jméno.“

Nala přikývla.

„Určitě bude v pořádku, ještě musí odpočívat, protože byl opravdu silně podchlazený. Večer jsem si znovu prohlížela ty jeho jizvy, Nalo. Ani jsem z toho nemohla spát. Kdo mohl něco tak hrozného udělat? Snažila jsem se ho na to jemně zeptat, ale neodpověděl mi. Mluví dost zvláštně. Vůbec není jako děti, které znám.“

„Zkusím s ním promluvit.“

Meja ustaraně pokývala hlavou. „Divím se, že ho v těch lesích něco nesežralo.“

Tomu se divila i Nala. Celkově bylo zázrakem, že přežil.

„Je to vážně podivné, víš, ale pořád mám pocit, že ty znaky na jeho těle znám.“

„To je nesmysl.“

„Proč?“ podivila se Meja a narovnávala se, aby si protáhla záda. Kravka ji přitom pleskla ocasem přes rameno.

„Je zcela očividné, že se jedná o neznámý jazyk. Jak bys mu mohla rozumět?“

„Ne, takhle jsem to nemyslela. Nejde o to, že bych tušila, co ty znaky znamenají, ale spíš... jako bych je už někdy viděla.“

Nala si ji zkoumavě přeměřila pohledem. „Kde?“

„To právě nevím,“ vzdychla Meja. „Ale je to jako... jako něco dávného usazeného hluboko v mojí hlavě. Jako bych...“

Do chléva vtrhla děvečka. Meja se málem zajíkla leknutím. Děvečka měla obličej plný zděšení.

„Co se stalo?“ vyhrkla Meja.

„Venku,“ vydechla celá rozrušená. „U zdi-zkurub!“

Meja dočista zbledla. Nala okamžitě pocítila, jak se v ní probouzí adrenalin. Zorničky se rozšiřovaly, svaly tuhly a tep se zvýšil.

„Kde je?“

„U západní zdi. Seběhla se tam půlka osady. Všichni panikaří.“

Nala vyrazila, ale Meja ji čapla za rukáv. „Snad tam nechceš jít!“

„Chci.“

„Blázníš! Jestli se ta bestie dostane přes hradby, koho myslíš, že sežere jako prvního? Ty, co tam budou okounět!“

„Zůstaň tady,“ odbyla ji Nala.

„Zůstaň tady se mnou!“

„Ti mladí pitomci ze statku tam běželi taky,“ kroutila hlavou děvečka. „Asi si myslí, že uvidí něco senzačního! Jestli jim teda připadá senzační nechat se sežrat, tak prosím. Já tu zůstanu s tebou, Mejo.“

„Nalo!“ naléhala Meja a dál ji tahala za rukáv.

„Je pravděpodobné, že tam potřebují pomoc.“

„A ty tam asi něco zmůžeš!“

Nala se jí vytrhla. „Musím tam jít.“ A s tím vyběhla ze vrat. K jejímu překvapení jí však Meja byla v patách.

„Nenechám tě jít samotnou! Proklatě, asi jsem se zbláznila!“

„Vrať se zpátky.“

„Ne!“

Nala poznala podle zápalu v jejích očích, že další přesvědčování by bylo jen ztrátou času. Obě přeběhly dvůr a vyrazily uličkou mezi chýšemi k západnímu opevnění. V noci však mrholilo a ušlapaný sníh se proměnil v kluziště. Meja upadla a narazila si kostrč, hned ale vstala a dál se s Nalou brodily po okraji cesty rozhrnutým sněhem. Několik lidí, kteří se neodvážili překročit práh domu, postávalo na verandách a natahovalo krky, jako by snad odtud mohli cokoli vidět. Jiní, povětšinou příliš mladí, se klouzali ulicí ke středu dění, aby spatřili stvůru, která nedávno sežrala tři lidi.

Pod nimi se v malé úzlabině otevřel pohled na ztěžklé zasněžené stříšky domů natěsnaných jeden na druhý, a západní zeď, jež se kolem nich obtáčela jako had. Nad ní a všude kolem, kam jen oko dohlédlo, se vzpínaly černé

větve jehličnatých stromů, šřapaté a ostré, stahující se kolem osady coby dusivý plevel. Nala s Mejou dorazily mezi dav lidí, který se shromáždil kolem opevnění, vyzbrojen vidlemi, lopatami, krumpáči a nožíky.

Zvenku se ozýval řev. Meja Nale mimoděk stiskla paži a Nala ucítila její strach. Kolem nich byli především muži, ale našly se mezi nimi i ženy, statné i hubené, dcery bez rodičů, sestry bez sourozenců, vdovy, osamělé duše, které neměly co ztratit a pro které bylo volání smrti vábením.

„Nevzaly jsme si žádnou zbraň,“ zachraptěla Meja a nadskočila, když se ozval další nestvůrný ryk.

Na ochozu panoval zmatek. Ti muži nebyli vojáci ani bojovníci, ale byli zocelení utrpením a bojem o přežití. Pálili na zkuruba šípy, křičeli jeden přes druhého a pobíhali sem tam, jak se zkurub pohyboval, mizel mezi stromy a zase se objevoval. Nejspíš útočil na zeď a pokoušel se dostat dovnitř. Na hradby byla napojená nízka, hrubě postavená bašta, jež měla sloužit hlavně jako střílna, čehož teď strážní využívali.

„Snaží se proniknout dovnitř,“ uvažovala Nala. Zdálo se, jako by se sem chtěl dostat za každou cenu. Zkurubové ale nebývají takto agresivní. Naopak, jsou to plachá zvířata. Už měl dávno odtáhnout.

„Proč ho nemůžou zabít?“ naříkala Meja. „Vždyť pořád střílí a nic. Je snad nesmrtelný? Co se tam děje?“

Několik mladíků opodál začalo vykřikovat s vidlemi nad hlavou, ať ho sem pustí, aby mu mohli ukázat, co je

to bolest. Následovalo pár dalších siláckých řečí, dokud je nějaký muž neumlčel pohlavkem.

Vtom se přes hradby mihla velká zubatá hlava a dav okamžitě zešlel. Zkurub se vydrápal nahoru, oklepal se a zařičel. Všechna odvaha byla rázem pryč a lidé zděšeně prchali na všechny strany. Jeden z hlídačů při útěku zavravoral a spadl do příkopu, kde se nabodl na kopí. Zkurubovi z těla trčely desítky šípů, zdálo se však, že bolest necítí. Vřeštěl a oháněl se čelistmi a přitom prackami povalil několik mužů, které zašlápl.

„U všech Padlých, Nalo, utíkej! Utíkej!“ Meja ji smýkala pryč, tahala Nalu za kabát a ona vycítila, jak dívku pomalu požírá panika. Setřásla Mejinu ruku a křikla na ni, ať odtud zmizí.

Zkurub připomínal spíš monstrum než zvíře. Dlouhá zploštělá lebka měla široké čelisti a na konci placaté hlavy řadu pěti očí. Největší oko bylo uprostřed, připomínající Kyklopa, žilkovité, se žlutými zornicemi, obklopené čtveřicí mini oček. Zkurub měl šedou kůži bez srsti, napnutou přes svaly, které se při každém jeho pohybu a skoku hýbaly a napínaly – tělem připomínal obří kočku, ale drápy měl na každé noze jen tři, stejně jako tři ocasy.

Když seskočil na zem, ladně přitom minul smrtící příkop, a vrhl se na první skupinku obětí. Řev ještě zesílil a do Naly vráželo plno prchajících venkovanů. Záhy zahlédla první stříkající krev, první ukousnutou nohu, a vtom si uvědomila, že jeho krev dosud neviděla. Z těla mu trčely šípy a další ho zasypávaly z hradeb, ale on nekrvácel.

Ta kůže... napadlo ji. Musí to být nějaký ochranný val, možná je tak silná, že se šíp nedostane až k masu, natož k orgánu.

Jakmile si to uvědomila, vyběhla vstříc strážím. Musela přitom dávat dobrý pozor, protože muži byli vystresovaní a šípy létaly všemi směry. Přeskočila raněnou ženu a zamávala na muže s lukem nad schody u ochozu. „Mířte mu na oči! Mířte na oči!“

Muž si jí všiml až na třetí zavolání. Nejdřív se na ni zamračil, ale pak – pochopil. Začal rozkaz předávat dál svým druhům a střely teď změnily směr. Muži se soustředili, mířili, vyčkávali.

Zkurub zvedl hlavu, zavětril a zadíval se přímo na Nalu.

V té jediné vteřině, v tom jeho pohledu, poznala, že snad vycítil, co je zač.

Rozběhl se.

Nala stála a čekala.

Zkurub se k ní řítí s tesáky vražedně vyceněnými. Téměř si dokázala představit jeho dech. Viděla drápy zasekávající se jí do břicha. Srdce jí mlátilo do hrudní kosti. Silou vůle se přinutila zklidnit dech a vydržet. V druhé vteřině byl u ní a skočil.

Rozpáral by jí obličej, kdyby v posledním okamžiku neuskočila stranou.

Zkurub dopadl do sněhové břečky, div se nepřevrátil, ale rychlým obratem znovu nabyl rovnováhu a startoval.

Jeden z šípů konečně našel svůj cíl.

Zkurub zavřeštěl. Střela se zabodla přímo do středního oka. Zcela ho to rozhodilo. Začal vrávorat, chrčel a skláněl hlavu před dalšími šípy.

Nala utíkala pryč z jeho dosahu, když jí šíp proletěl kolem hlavy a škrábl ji do ramene. V návalu adrenalinu bolest sotva cítila. Koutkem oka přitom zahlédla, jak se zkurub drápe po schodech zpět na hradbu a mizí v lese.

Mezi povykujícími lidmi hledala Meju, objevit ji však nebyl žádný um. Klečela u raněných. Vlastně u mrtvých, jak Nala záhy zjistila. Jeden mladík ještě žil. Meja mu tlačila rukama na obří ránu v břicho, z níž tryskala krev a unikala jí mezi prsty. Mladík chrchlal, v hrdle mu bublala další krev a oči poučil ukrutnými bolestmi.

Meja zvedla k Nale usazený pohled. Třásla se a Nala pochopila, že je v šoku.

„Nezachráním ho,“ řekla, jako by mluvila spíš sama k sobě. Jako by se to snažila pochopit a přijmout.

Nala k ní poklekla a zašeptala, aby je mladík neslyšel: „Bude umírat pomalu.“

„Ne,“ zavzlykala Meja. „Proklatě, Nalo, musím něco udělat.“

„Ty ne. Ale já ano.“ Odhrnula si kabát a vytáhl lovecký nůž, který nosila za opaskem. Kdysi jí ho daroval jeden raněný lovec, když zahнала lesní rarachy, kteří ho požírali zaživa. Zemřel, ale chtěl, ať si nechá jeho nůž. Obyčejná zbraň se jí hodila a od té doby ho neodkládala.

Meja zůstala na ostří strnule zírat. „To ne. To ti nemůžu dovolit.“